

Adventszemle

IMAHETI ÁHÍTATOK: 2017. DECEMBER 1-9.

Csak
kegyelem
által

Néhány szó az *Adventszemle* e különleges számáról

Idén ünnepeľjük a protestáns reformáció 500. évfordulóját. A reformáció sok ember számára lehetővé tette, hogy elöször hallhasson a Krisztus általi üdvösség üzenetéről. A fény a nagy reformátorok tanításai által terjedt, de elöszörban a Bibliának köszönhetően, amelyet abban a korban fordítottak le elöször a nemzetek nyelvére, s így még több emberhez eljuthatott az evangélium üzenete.

Az imaheti áhítatok témája az idén a következő: „Krisztus, a mi igazságunk”, ami igen találó, mivel „nincsen senki-ben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Csel 4:12).

Ellen G. White nagyon szépen fogalmazta meg ezt az igazságot a Generál Konferencia egyik ülészakán: „Az egyetlen mód, amely által az emberek képesek tántoríthatatlanul megállni a küzdelemben: a Krisztusban való gyökerezés és megalapozottság. (...) A megfeszített Krisztus, a mi igazságunk prédikálása az, ami kielégíti a lelki éhséget. Ha biztosítjuk a népek érdeklődését e nagy, központi igazság iránt, reménység és bátorság jön a szívbe.”*

Bátorítalak, hogy az imahét alatt vegyétek fontolóra e különleges áhítatok üzeneteit, és szakítsatok időt Isten Igéjének tanulmányozására és az imádkozásra. Ha vannak gyermekeitek, ismertessétek velük a számukra készített különleges tanulmányokat is.

Az Úr áldja meg hűségese követőit szerte e világon, miközben a történelem e fontos órájában tanulmányoznak és imádkoznak!

Ted N. C. Wilson,
a Hetednap Adventista Egyház elnöke

* *General Conference Daily Bulletin*, 1893. január 28. (lásd még: *Az utolsó napok eseményei*, 151. o.).

CSAK KEGYELEM ÁLTAL

Az idei imaheti áhítatok a Krisztus általi üdvösség bizonyosságának jó híret domborítják ki. Reménységünk szerető Jézusunk, aki a legelésebb bűnöst is magához emeli.

A SZERZŐRŐL

Hans (Johann) Heinz Bécsben, Ausztriában született, majd a franciaországi Collonges-ban működő Séminaire Adventiste du Salève Főiskolán végezte teológiai tanulmányait. Ezután négy évet dolgozott lelkészként Bécsben. 1957-től kezdődően 21 éven keresztül tanított a Schloss Bogenhofen Szeminárium-ban, amelynek 7 évig az igazgatója is volt. Doktorátusi diplomáját az Andrews Egyetemen szerezte, majd 1982 és 1995 között a németországi Darmstadtban volt a Marienhöhe Szeminárium dékánja. Több könyv, valamint számos teológiai és egyháztörténeti tanulmány szerzője. A *Justification and Merit* (Megigazulás és érdem) című doktori dolgozata a római-katolikus, érdemekre épülő hitalapvetést állítja szembe a hit általi megigazulás bibliai tanításával. Jelenleg Heinz és felesége, Louise tevékeny nyugdíjas életet él az ausztriai Bogenhofenben.

„Íme, Én hamar eljövök...”

Adventszemle

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

2017. október. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Lóránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgeta Pîrlitu, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Bartha Sándor és Barabás Andrea; szerkesztette Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0740-100015; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Egy új teremtés!

AUREL NEAȚU

Sok dolgot el lehet mondani Lutherről, negatív dolgokat is, ahogy Isten bármelyik szolgájáról is egyébként. Volt jó és rossz oldala, ám másoktól eltérően volt bátorsága az igazság mellé állni. A Szentírás kitartó tanulmányozása által közel került Istenhez, kortársai részére rejtett igazságokat fedezett fel és értett meg, a menny vezetésének örvendett, és feltétel nélkül válaszolt az isteni hívásra. Nem hátrált meg és nem félt, ahogy azt Isten szolgálólánya is megjegyzi:

„Sziklaszilárdan állt, miközben a világi hatalmasságok leghevesebb hullámai hasztalanul ostromolták. Szavainak egyszerű ereje, félelem nélküli magatartása, nyugodt, kifejezésteljes tekintete, rendíthetetlen elszántságát fejezte ki, és minden szava mély benyomást tett a gyülekezetre. Nyilvánvaló volt, hogy nem lehet rábírní sem ígéretekkel, sem fenyegetésekkel, hogy engedjen Róma parancsának.”¹

Mi a különbség Luther és a kommunista időszak egyes (úgymond keresztény) vezetői között, akik szégyen nélkül mentegetőztek a kifogások miatt, mondván: Mit tehettem volna? Aláírtam (természetesen, a gyüleke-

zet érdekében). Másfelől, a hitben rendíthetetlenek oldalán, Luther ezt mondta: Nem írom alá! Majd meglátjuk, mi lesz. Isten engem úgy segítjen!

Azonosítsuk be a szükséglet!

„A világnak emberekre van leginkább szüksége, olyan emberekre, akik meg nem vehetők, sem el nem adhatók, akik szívük legmélyéig őszinték és becsületesekek, akik nem félnek névén nevezni a bűnt, akiknek lelkiismerete úgy mutatja az irányt, akár az iránytű az északi pólust, és akik kiállnak az igazság mellett, bármi is történjék.”²

Bár nem túl gyakran, de hallunk olyan emberekről, akik bizonytalan anyagi helyzetük ellenére is viszszaajuttatnak különböző talált tárgyakat vagy pénzt, és egy pillanatig sem gondolnak arra, hogy olyan javakat sajátítsanak el, amelyek nem tartoznak hozzájuk. Ha kortárs lenne, Aiszóposz (görög filozófus) ezt mondaná: „Mekkora tömeg, és egyetlen EMBER sincs!”

Az 1928-as amszterdami olimpián a vívó Lucien Gaudin bevallotta a bírónak, hogy ellenfele támadása elérte őt, jóllehet a játékvezető éppen

úgy döntött, hogy megismételteti az utolsó asszót, mivel szerinte az olasz sportoló, Giulio Gaudini ütése nem volt meggyőző. Így Franciaország elvesztette a csapatverseny aranyérmét. „Miért nem hallgattál?” – hányták a szemére a társai. „Azért, mert bár a bíró nem látta, én tudtam, hogy érintett, és nem lettem volna képes ennek tudatában élni” – válaszolta Lucien.

Sajnos, az utóbbi időben egyre kevesebben vannak, akik az igazságot helyezik minden fölé, saját vagy csoportjuk érdekei fölé. És nem azokról beszélek, akik nem ismerik Istent! Igen, bár meglepő, de magunkról beszélek, akik (a tanítás szerint jogosan) Krisztus valódi követőinek nevezzük magunkat. Mi lenne, ha az Ő kedvéért tennénk néhány lépést a normalitás felé, hogy új teremtések lehessünk? Vagy nevezhetnénk ezeket a lépéseket Luther tételeinek, amelyeket a modern keresztényekhez intéz. A fontos az, hogy elfogadd: neked is szól az üzenet.

Légy őszinte önmagadhoz!

Az újjászületés egyik legtanulmányosabb próbatétele, a belső változás bizonyítéka kétségtelenül az őszinteség próbája. Elsősorban légy őszinte önmagaddal! Minden megtért keresztény viselkedésének szerves része kellene, hogy legyen az arra való hajlandóság, hogy elismerje a hibáit, a korlátait, és ne beszélje be magának azt, hogy az életében levő helytelen dolgok elfogadhatóan megindokolhatók. „Mondom tehát közöttetek mindenkinek” – mondja Pál –, „ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék...” (Róm 12:3 u. r., Új Ford.). Talán túl sok ideig versengtünk másokkal, és emiatt felfuvalkodottakká és becstelenné váltunk. Az embereket nézve és rájuk hivatkozva megtanultunk elrejtőzni, titkon élvezni a halandó ember apró örömeit, és ez alakoskodókká tett bennünket. Ideje

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.”

—2 KOR 5:17

csupán Krisztusra nézni! Mindig önmagaddal versengj, és minden nap nyerd meg a természetszerű emberrel vívott csatákat a megszentelődés mezején!

Légy becsületes másokkal!

Ezúttal túl gyakran ütközünk a szép, előzékeny, ugyanakkor fondorlatos szavakkal, amelyekkel egymást *kényeztetjük*. Másként mondjuk el, diplomatikusan, képmutatóan azt, amit valójában gondolunk vagy hiszünk a társunkról. Egy ilyen pacifista magatartás megoldatlanul hagyja a probléma magját, és nem számolja fel az okokat, amelyek hatásai megmaradnak, és fojtott feszültségek állandó előidézőjévé változtatják azokat, amelyek végül elpusztítják a kapcsolatokat. Az idők során az a bátorság jellemezte Krisztus igazi képviselőit, hogy a következményektől függetlenül mindig az igazat mondták, azzal a kockázattal, hogy rövid távon elveszítik az értékelést vagy az előnyöket, és ennek kellene bennünket is meghatározni. „Ezek azok a dolgok, amelyeket cselekedjetelek: Igazságot szóljon ki-ki az ő felebarátjával: igazságos és békees ítélettel ítéljetelek a ti kapuitokban” (Zak 8:16). És ne feledd a parancsot: Szeresd felebarátodat, mint magadat! Itt az ideje, hogy megbocsássunk, és hogy megbocsáttassunk! Szeressünk, fogadjunk el, ajándékozzunk, éljünk szépen, „mint akik szemlélői voltunk az Ő nagyságának” (2Pét 1:16 u. r.).

Legyél hűséges az apró dolgokban!

Azt hiszem, itt az ideje, hogy hűségesek legyünk az apró (csak a mi elménkben apró) dolgokban is, amelyek igazán meghatározzák egy ember jellemét. Minden, ami látható, fontos: a szombat, a tized, a missziómunka, az imádat, mondta Jézus, azonban ne engedjétek, hogy az idő elteljen anélkül, hogy a belső megváltozna. Azt

hiszem, itt nyernünk kell egy csatát. Nem áll fenn a kártérítés lehetősége, ha valaki ilyen reményt dédelgetne. Legyetek a képmutatás és a lelki közezszerűség ellenségei! Dolgozzatok és éljetelek az Istennek, megtanulva Tőle a szelídséget, az alázatot, a szerénységet és a jellem kiválóságát.

Egyedüli reményünk az, hogy megmaradunk Amellett, Aki nem kötötte meg a legkisebb kompromisszumot sem, és nem menekült el a szenvedés elől. Tanulmányozás, ima és állandó odaadás által maradunk közel Istenhez, és maradunk meg Őbenne. Engedjük, hogy az öröklét árássza el mindennapi életünket, és növekedjünk a szentségben a hit minden egyes szakaszában a Szentlélek által.

Új ember Krisztusban!

„Ti pedig nem így tanultatok a Krisztust; ha ugyan Őt megértettétek és Ő benne megtanítottatok, úgy amint az igazság a Jézusban: hogy letvetkezétek ama régi élet szerint való embert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt; megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, és felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben” (Ef 4:20-24).

A földi történelem során Isten becsületes, félelmet nem ismerő, erős szolgálókat készített fel, olyan embereket, akik nem kötnek kompromisszumot és nem térnek el az Ő elveitől. De talán soha nem volt olyan időszak, amikor egyre nehezebben lehessen ilyen embereket találni.

Egy olyan társadalomban, ahol a kompromisszum a hatalom kulcsa – ahhoz, hogy az egyén feljebb emelkedjen egy kényelmesebb és gazdagabb élet érdekében –, ez különböző formákat ölthet, és számos rejtett arca van: legyen szó manipulálásról, az igazság elfedéséről vagy arról, hogy behunyod a szemed, amikor valami igazságtalanság történik. Vagy nem

ismered el saját hibádat, esetleg önmagadnak is hazudsz saját állapotodat illetően, vagy nem veveled nevédkön a dolgokat, nehogy megbántván valakit, saját magad taszítsd hátrányos helyzetbe. Nem kell lopnod, csalnod vagy szembetűnően hazudnod; ezek az apró kompromisszumok ugyanolyan hatással vannak, ugyanolyan szörnyű következményekkel járnak: egy elme, amely már nem különbözteti meg a jót a rossztól, beteg szemek, amelyek csak ködösen látnak.

Tartozunk Istennek egy megváltott élettel! Földünk történelmének végét éljük, de nem emelkedünk az idők magaslatára! A döntésnek, hogy Krisztusban maradunk, kellene elsőbbséget képeznie számunkra, az Ő követői számára. Kérjük Istent, hogy nyissa meg a mennyet, és árássza ki Szentlelkét ránk és gyülekezetére. Itt az ideje, hogy hitelesek, igazi keresztények legyünk, Isten embereihez hasonlóak, zászlóhordozók, és Vele együtt írjuk meg a földi történelem utolsó oldalát – az életünk árán is, ha szükséges. Itt az ideje, hogy felemeljük tekintetünket a földről, és Arra nézzünk, aki jön, az Egyedüli, aki felkínálja az örökkévalóságot! ■

1. Ellen G. White, *A megváltás története*, 348. old.

2. Ellen G. White, *Nevelés*, 57. old.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

- 1 Mit jelent számokra új embernek lenni Krisztusban?
- 2 Milyen megtévesztő formát ölthet magára a kompromisszum, hogy elfogadottá váljon?
- 3 Melyek azok az apró dolgok, amelyeknek nem kellene hiányozniuk a hitéletedből?

Isten Igéje, hitünk alapja

TED N. C. WILSON

Kisszámú embercsoport kísérte a látszólag szokványos gyászmenetet – a papi méltóságokat, a kíváncsiskodó járókelőket és a sírásókat. Egy valami hiányzott csupán: a koporsó.

Szokatlan gyászmenet

Miközben a gyászmenet áthaladt az angliai Lutterworth-ban levő Szent Mária székesegyház kapuján, valósággal érezhető volt a levegőben a felháborodás és a bosszúvágy. Végre, 43 évvel a temetése után, a hírhedt eretnek, John Wycliffe megkapja méltó büntetését.

Amint az emberek odaértek a sírhanthoz, azonnal nekiláttak eltávolítani a földet, és addig ástak, míg a szerszámok bele nem ütköztek a fába. Szentségtelen kezek felnyitották a koporsót, megragadták Wycliffe maradványait, és tűzbe vetették.

A pápaságnak nem sikerült kiégeztetnie annak idején, ezért úgy döntött, hogy halála után viszi véghez tervét. Miután elégették Wycliffe földi maradványait, a papok nagy meglepéssel szórták hamvait a közeli Swift folyóba, és azt gondolták:

végre sikerült nyomtalanul eltörölni a reformátor emlékét.

Miért e sok gyűlölet? Miért ennyi méreg? Azért, mert John Wycliffe bátorodott szembezállni a pápával. Az élősködő szerzetesek ellen prédikált, és ami még súlyosabb: volt mersze lefordítani a latin Bibliát angol nyelvre, s a nép kezébe adni Isten szent Igéjét. A papok, a püspökök és maga a pápa is tudta: Isten Igéjének fénye elűzi majd azt a sötétséget, amellyel fenn tudták tartani hatalmukat és megvesztegethető rendszerüket.

„Csakhogy egy ilyen ember földi maradványainak elégetése nem semmisíthette meg személye befolyását” – írta évszázadokkal később George Townsend teológus-történész. „Maga John Foxe írta vértanúkról szóló könyvében, hogy »habár sírját felnyitották, elégették maradványait és hamvát a folyóba szórták, Isten Igéjét és az igazság tanításait annak minden gyümölcsével és sikerével nem tudták megsemmisíteni! Azok napjainkig fennmaradtak«”.

Wycliffe csak halála után lett a láncok martalékává, viszont sokan kerültek máglyára, sokakat lefejeztek vagy

vízbe fojtottak. Mártirokká váltak Isten és az Ige iránti hűségük miatt.

Biblia a nép kezébe

Mások vitték tovább az erőfeszítést, mellyel a nemzet nyelvére fordított Bibliát akartak az emberek kezébe adni. Luther Márton, a legismertebb reformátor 1522-ben, Wycliffe halála után kétszáz évvel jelentette meg az Újszövetség első német fordítását. A Szentírás általa készített teljes fordítása 1534-ben jelent meg, amit nagy örömmel fogadtak a német ajkúak. A hatóságok azonban nem osztottak örömeiket: „Hiába kérte a papság az egyházi és a polgári hatóságok segítségét az eretnokség szétmorzsolásához. Hiába folyamodtak bebörtönzéshez, kínzáshoz, tűzhöz és kardhoz. A hívók ezrei pecsételtek meg vérükkel hitüket, és a munka ment tovább. Az üldözés is az igazság terjedését szolgálta.”²

Abban az időszakban, amikor Luther Márton a német nép rendelkezésére bocsátotta Isten Igéjét, William Tyndale Wycliffe nyomdokaiba lépve gondoskodott a Biblia újabb angol nyelvű fordításáról. Wycliffe-től eltérően, aki egy latin szöveget fordított le, Tyndale az eredeti héber és görög iratok alapján készítette fordítását. Mivel Angliában nem nézték jó szemmel a munkásságát, Németországba menekült, ahol 1525-ben rendezte nyomda alá művét – az Újtestamentum első angol nyelvű kiadását, melynek alapjául a görög nyelvű Újszövetség szolgált.

Tyndale fordítását titokban csempészték be Angliába, és rövid idő alatt egész Angliában elterjedt, a nép öröme. Ez azonban kiváltotta a hatóságok haragját. Tyndale 1535-ben éppen az Ótestamentum fordításán dolgozott, amikor elárulták. 500 napot töltött börtönben, majd láncokkal megfojtották, aztán pedig máglyára vetették. Hűséges barátai fejezték be a művét. Halála után néhány évvel jelent meg a teljes angol nyelvű Biblia.

„Itt az ideje, hogy teljes hittel, meggyőződéssel és bizalommal viszonyuljunk Isten Igéjéhez.”

A szenvedélyes reformátorok

Mi készítette ezeket az embereket, hogy szenvedést és halált megvető botorsággal igyekezzenek az emberek rendelkezésére bocsátani Isten Igéjét? Az ok maga a nép forró vágya volt, hogy megismerje Isten igazságát. Amikor az emberek szemei megnyíltak, és meglátták a Biblia igazságait, felismerték a papok tanításai és az Ige közötti nagy szakadékot. Az igazság pedig szabadulást hozott az egyházi intézmények félelemkeltő elnyomása alól.³

Ellen G. White maga is vallomást tett a reformátorok azon szenvedélyéről, hogy elősegítsék a Szentíráshoz való szabad hozzáférést. A következőképpen írt erről: „A Biblia nem csak az oltárnál szolgálók és a tanult emberek kezébe adatott. Minden férfinak, nőnek és gyermeknek személyesen kell azt olvasnia. Ne várd, hogy a lelkészed olvassa fel neked! A Biblia Isten szava számodra. A szegénynek ugyanolyan nagy szüksége van rá, mint a gazdagnak, a tanulatlanak és a műveltnék egyaránt. Krisztus olyan érthetően fogalmazta meg Igéjét, hogy senki sem botránkozhat meg, miközben olvassa azt.”⁴

A protestáns elveknek köszönhetően, miszerint a Biblia szó szerint, illetve önmagával magyarázva értelmezendő, a legtöbb hitalapelvünk – a szombat-, a halottak állapota-, a szentély- és a vizsgálati ítélet tana – már kikristályosodott, mire 1863-ban hivatalosan is megalakult a Hetednap Adventista Egyház.

Ellen G. White a következőképpen írja le ezen elvek meghatározásának módszerét: „[Hiram] Edson és mások azok közé az elszánt, nemes és őszinte lelkek közé tartoztak, akik 1844 után elrejtett kincsként kutatták az igazságot. Időnként összegyűltünk, hogy együtt tanulmányozzunk és komolyan imádkozunk. Gyakran késő estig együtt maradtunk, sőt, olykor

egész éjszaka világosságért fohászodtunk és tanulmányoztuk Isten Igéjét. A testvérek újra és újra összejöttek, hogy együtt tanulmányozzák a Biblia üzenetét, és azt megértve mások tanítására is felkészüljenek.”⁵

Kritikus szemmel

Napjainkban egyesek nem fogadják el a Biblia szó szerinti értelmezésének elvét. Szerintük kritikus szemmel kellene tekintenünk az Írásra, hogy megérthessük: Isten Igéjének mely szakaszai fontosak számunkra, huszonegyedik században élők számára. Nem vetnek össze szöveget szöveggel, hanem emberi bölcsességük alapján ők maguk döntenek el, mi fontos belőle, és mi nem.

Hetednap adventistákként a Biblia tekintélyére vonatkozó támadásokkal kell szembesülnünk. Ne feledjük azonban, hogy a Szentírás jelenti egyetlen védelmünket! Alkalmazzuk és hirdessük a történelmi-bibliai módszert, amikor a Biblia magyarázatáról van szó! Hagyjuk, hogy a Szentírás önmagát magyarázza: tanítást tanítással, parancsolatot parancsolattal vessünk össze!

Szívleljük meg a következő tanácsot, mely a Biblia teljes elfogadására vonatkozik: „Isten többet vár követőtől, mint azt sokan gondolják. Ha nem akarjuk hamis alapokra építeni a mennyre vonatkozó reményeinket, úgy kell elfogadnunk a Bibliát, ahogyan megírták. Meg kell értenünk, hogy az Úr komolyan gondolja, amit mond.”⁶

A bibliatanulmányozás módszerei

A Hetednap Adventista Egyház hivatalos dokumentumot jelentetett meg a Biblia tanulmányozásának módszereiről. A dokumentumot a Generál Konferencia Végrehajtó Bizottsága szavazta meg a braziliai Rio de Janeiróban megtartott éves tanácskozásán.

E dokumentum „a Hetednap Adventista Egyház minden tagjához szól abból a célból, hogy néhány irányadó elvet kínáljon fel a Biblia tanulmányozásával kapcsolatosan”. A közlőny ugyanakkor magyarázatot ad a Szentírás kétféle megközelítési módszerére vonatkozóan:

A történelmi-kritikus módszer csökkenti az Istenbe vetett hit és a parancsolatok iránti engedelmesség szükségességét. Sőt mi több, mintegy háttérbe szorítja a Biblia mennyei jellegét és ihletettségét (amiből egysége is származik), és alábecsüli, vagy tévesen magyarázza a vég idej proféciákat és a Biblia eszkatológiai szakaszait. Ezért azt tanácsoljuk az adventistáknak, hogy kerüljék ezt a módszert.

Véleményünk szerint ehelyett hasznos olyan bibliatanulmányozási módszereket előnyben részesítenünk, amelyek megegyeznek a Szentírás igazságaival, s amelyek az Írások egységét tartják szem előtt, és abból a feltevésből indulnak ki, hogy a Biblia Isten Szava. Az effajta megközelítés elégtelenségekkel járó tapasztalatokhoz vezet Istennel.⁷

Az Úr azt a feladatot bízta ránk, hogy védelmezzük Igéjét, mivel bizonyítást nyert, hogy igaz, és képes megváltoztatni az emberek életét. Az emberek általában azt hiszik, hogy minden viszonylagos, de tévednek! Léteznek abszolút valóságok, és ezek megtalálhatók Isten Igéjében, amelyhez teljes odaadással kell csatlakoznunk.

Isten Igéjére szánt idő

Laodicea idejében élünk, amikor a kereszténységet a felszínesség jellemzi. Az ördög megpróbálja elvonni figyelmünket a Bibliáról és az igazságról. Különböző módszerekkel próbálkozik – üdüléssel, audiovizuális szórakozással, zenével, munkával, anyagi nehézségekkel, belső ellentétekkel és

CSAK KEGYELEM ÁLTAL

Egy olyan korban, amikor a vallási vezetők az ítéletre helyezték a hangsúlyt, Jézus a kegyelemről és a megbocsátásról beszélt, ami a paráznaságon kapott asszonnyal folytatott beszélgetéséből is kiténik (Jn 8).

konfliktusokkal, családok szétverésével, tévelygéssel –, hogy ne jusson időnk Isten Igéjére.

Elérkezett az ideje, hogy napi teendőink közé soroljuk a Biblia tanulmányozását is. A Szentírás létfontosságú számunkra, mivel szemtől szembe állít bennünket Jézus Krisztussal. Azt tanítja, hogy az üdvösség csak akkor lehetséges, ha teljes mértékben Őbenne bízunk. Beszél Jézus életéről, haláláról és feltámadásáról, valamint a menyeyi Szentélyben érdekünkben végzett munkájáról. Felhívja a figyelmet arra, hogy a szombat az Ő különleges jegye, és emlékeztet parancsolatait megtartó népével kötött szövetségére. Megerősít abban a meggyőződésünkben és reménységünkben, hogy Üdvözítőnk nemsokára szó szerint vissza fog jönni. Segít megértenünk, hogy olyan Istennek szolgálunk, aki nem hagy el a nehézségben, és Akinek az egyháza győzedelmesen kerül majd ki az Ördög támadásaiból.

Itt az ideje, hogy teljes hittel, meggyőződéssel és bizalommal viszonyuljunk Isten Igéjéhez. Tudjuk, hogy eljön majd az idő, amikor már nem hagyatkozhatunk érzelmeinkre, amikor

„a súlyos csalás szinte leleplezhetetlen lesz”⁸, és azt a célt szolgálja, „hogy elhitesse, ha lehet, még a választottakat is” (Mt 24:24).

Itt az idő!

Közeleg a vihar. Itt az ideje, hogy Isten Igéjének szilárd alapjára építsünk. Jézus maga mutatja meg, hogyan készüljünk fel a viharra: „Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát: és ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építette” (Mt 7:24-25).

Hitünket és meggyőződésünket Isten múlthatatlan Igéjére kell építenünk. A hűséges vértanúk vére árán megőrzött és megpecsételt Biblia túlmutat időn és kultúrán. A Biblia az élő Isten Igéje, a Szentlélek vezetésével pedig választ kaphatunk benne napjaink nagy kérdéseire! ■

1. George Townsend, *The Acts and Monuments of John Foxe: With a Life of the Martyrologist, and Vindication of the Work*, 3. köt., 96. old.

2. Ellen G. White, *A nagy küzdelem*, 196. old.

3. „William Tyndale”, <http://greatsite.com/timeline-english-bible-history/william-tyndale.html>.

4. Ellen G. White, *Manuscript 12*, 1901. február 7.

5. Ellen G. White, *Szemelvények*, 1. köt., 99. old.

6. Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 5. köt., 171. old.

7. „Methods of Bible Study”, <https://www.adventist.org/en/information/official-statements/article/go/-/methods-of-bible-study/>.

8. Ellen G. White, *A nagy küzdelem*, 624. old.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1. Mi volt Wycliffe földi maradványai elégetésének történelmi jelentősége?
2. Miként javíthatunk bibliatanulmányozási módszereinken annak érdekében, hogy még hasznosabbá váljék számunkra a Szentírás?
3. Mit jelent a „közeleg a vihar” kifejezés? Hogyan kell felkészülnünk erre a viharra?

A kegyelem és a második eljövetelre való felkészülés

EDUARD CĂLUGĂRU

Avég idején élünk. Az idők rohamosan beteljesedő jelei hirdetik, hogy Krisztus eljövetele a küszöbön áll. Komoly és fontos napokat élünk. Isten Lelke lassan, de biztosan elhagyja a földet. Már zúdulnak a csapások Isten kegyelmének megvetőire. Baljós szerencsétlenségek követik egymást szárazon és vízen. A társadalom nyugtalan. Háborús hírek járnak. Mindez főfontosságú események közeledését jósolja.”¹

**USA, Florida:
2017. szeptember 9., szombat**

Rick Scott, Florida kormányzója néhány órával azelőtt, hogy az Irma hurrikán lecsapjon az Egyesült Államokra, egy utolsó felhívást intézett azon lakosok irányába, akik kitelepítési parancsot kaptak (a *The Guardian* szerint): „El kell menetek – nem ma este, nem egy órán belül, hanem most, azonnal! Ez a legkatasztrófálisabb vihar, ami valaha érintette az államot!” Több mint 6 millió személy kapott kitelepítési parancsot Florida és Georgia államból. „Ez az utolsó esélyük arra, hogy helyes döntést hozzanak” – közölte velük a kormányzó.

Sokan készen álltak. Készen arra, hogy elmenjenek, hogy elhagyják házaikat, földjeiket és egy életen át szerzett javaikat anélkül, hogy Lót feleségéhez hasonlóan hátra tekintettek volna. Otthagyták, és elmentek. A történelem e szakaszában tudjuk, hogy a kegyelem kész lezárulni, és felkészülésünknek segítenie kell a megfelelő döntések meghozatalában.

**Románia, Bukarest:
2017. szeptember 16., szombat**

Egy hétre rá, Romániában, a bukaresti Labirint gyülekezetben szombat délután különleges programot tartottak. Braşov Mihai, a helyi lelkes és projektfelelős 12 fős, önkéntesekből álló csapatával megosztotta tapasztalatait, amelyeket Isten segítségével éltek meg egy hét leforgása alatt Irakban. Magukkal hoztak két menekült családot is, akik először tették be a lábukat egy keresztény imaházba.

Az istentisztelet alatt az ADRA-val együtt bemutatták az iraki adventista kórház támogatásának terveit, amely az egyedüli, menekültek számára létesített kórház Irak északi területén (20 km-re található Mosultól, és 100.000 menekült számára nyújt szolgáltatásokat; több információért keress fel az ADRA honlapját – <http://adra.ro/stiri/sustine-si-tu-primul-spital-de-refugiati.html>).

A program végén egy közel 90 éves testvérnő a lelkészhez lépett, hogy elbeszélgesse vele a bemutatottakról. Elmondta neki, hogy kész 12.000 lejt adományozni az iraki kórháznak. Megadta a telefonszámát és a lakcímét, mondván, hogy a rá következő nap várja őt látogatóba. A lelkes azt gondolta, hogy a testvérnő, idős lévén, összekeverte a számjegyeket. „Talán 1200 lejt akart mondani.” Mindenesetre az ajándék volt a fontos, és jól jött.

Másnap megkereste a kapott lakcímet, miközben azon gondolkozott, milyen összegről lehet szó. Miután egy órán keresztül a két világháború közötti évekről és a kommunista időszakról mesélt neki, a testvérnő egy borítékot hozott, és arra kérte, számolja meg a pénzt. Úgy volt, ahogy gondolta: 1200 lejt volt benne. Távozása előtt a testvérnő hirtelen ezt mondta: „Majdnem elfelejtettem. Ide

„Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia.”

—Mt 24:44

kell hoznom a másik borítékot is.” Még 12.800 lejt. Összesen 14.000 lejt volt, amit kész volt a projektnek szentelni. Ám a legérdekesebb rész most következik. Egy szerény asszonynak, aki a nyugdíjából él, honnan lenne ilyen hatalmas összege, amelyet kész egy olyan projektnek adományozni, amiről akkor hallott először? Érkezett a magyarázat. Egy ideje, amikor az üzletben vásárol, a kasszáján valami hátulról ezt mondja a pénztárosnőnek: „Fizetek én a nagyinak.” Szégyellte is magát, és arra gondolt, hogy más üzletbe fog járni. De a jelenet megismétlődött. Mára megszokta, és az így megtakarított összegeket félreteszi Isten részére. Így gyűlt össze az adományozott összeg nagy része.

Mit jelent készen lenni? Hogy mindennap összegyűjtöd azt, ami főlegnek tűnik. Most egy olyan időszakra gyűjts, amikor majd adnod kell. Talán valaki úgy gondolta volna, hogy többet költ el belőle. Ám ez a testvérnő lehetőséget látott arra, hogy kincseket gyűjtsön a mennybe.

Péter

Krisztus munkája a végéhez közeledett. A különleges húsvéti vacsorát elfogyasztotta a tanítványaival. Már megmosta Péter lábait. A többi apostollal együtt, Júdás kivételével, tisztának volt nyilvánítva. Ebben a környezetben hangzott el a következő kijelentés: „Uram, te veled kész vagyok mind tömlőcre, mind halálra menni” (Luk 22:33). A látszat szerint ennek így is kellett volna lennie. Jézus azonban ezt válaszolta: „Mondom neked, Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem taga-

dod, hogy ismersz engem” (34. vers). Micsoda ellentét! Péter azt mondja, hogy készen áll, amire Jézus azt válaszolja, hogy ugyanazon a napon háromszor fogja megtagadni Öt.

Péter Jézus mellett volt. Tőle tanult. Missziómunkát végzett. Nagy eredményeket ért el. A többiek jelenlétében kijelentette, hogy készen áll. És nem úgy volt. Nem attól vagy készen, hogy Krisztusért munkálkods, és attól sem, hogy eredményeket érsz el. Az sem elég, hogy eldöntöted: kész akarsz lenni.

„Amikor Péter azt mondta, hogy követné Urát még a börtönbe és a halálba is, komolyan gondolta minden egyes szavát, de nem ismerte önmagát. Szívében elrejtve bűnös részek is voltak, amelyeket a körülmények felélesztettek. Ha Krisztus nem ébreszti veszedelme tudatára, ezek a bűnök örök kárhozatba vittek volna. A Megváltó meglátta Péterben az önszeretetet és az önmagában való bizalmat, amelyek Krisztus iránti szeretetét is felülmúlták. Nyilvánvaló lett életében a sok gyengeség, le nem győzött bűn, lelki nemtörődomség, a meg nem szentelt vérmérséklet, a gondatlanság az erős kísérettel szemben. Krisztus ünnepélyes figyelmeztetése arra szólította fel Pétert, hogy vizsgálja meg a szívét.”²

Amikor Péter életének végét szemléljük, egy másik embert látunk. „Fáradtságos munkával töltött, áldozatos élete végén pedig ez a tanítvány, aki egykor annyira ódzkodott a keresztnek még a gondolatától is, örömmel tartotta feladni életét az evangéliumért, és csak azért volt szívében keserű érzés, hogy neki, aki meg-

tagadta Urát, talán túl nagy dicsőség úgy meghalni, ahogyan Mestere meghalt.”³

Jézus az Élet

Mi a titok? Hogyan lehetsz készen? Mit értett meg Péter, és mit változtatott az életén? A titkot Krisztus azon tanításában találjuk, amelyeket a tanítványoknak mondott azon az estén a Gecsemáné felé vivő úton, az Olajfák hegyének lábánál.

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők» – mondta Krisztus a tanítványainak. Bár Krisztust hamarosan elveszítik, a vele való lelki egységük változatlan marad. A vessző kapaszkodása a szőlőtőbe, mondta Krisztus, jelképezi a kapcsolatot, amelyet nektek kell fenntartanotok velem. A vesszőt beoltják az élő szőlőtőbe, és annak rostjai rostokkal forrnak össze, erei az erekkel, s így a szőlőtő részeivé lesznek. A szőlőtő élete a szőlővessző életévé válik. Ugyanígy kap a bűnökben és vétkekben halott lélek életet a Krisztussal való kapcsolat által. Krisztussal az Őbenne mint személyes Megváltóban való hit által alakul ki az egység. A bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekénységét Krisztus mindent elhordozó erejével. Akkor egy értelemre jut Ővele. A Megváltó emberi természet megérintette a mi emberi voltunkat, és a mi emberi természetünk megérintette az Istenséget. Így a Szentlélek munkálkodása által az isteni természet részeseivé válunk. A Szeretett Személy befogad.

A Krisztussal kialakult egységet fenn kell tartani. Krisztus azt mondta:

»Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanem ha énbennem maradtok.« Ez nem alkalmi kapcsolat, nem egy ki-be kapcsolható összeköttetés. A vessző az élő szőlőtő részévé válik. Az élet, az erő és a termékenység eljutása a gyökértől a vesszőkig akadálytalan és állandó. A vessző nem maradhat életben, ha elválasztják a szőlőtőtől. Többé ti sem lehettek nélkülem – mondta Jézus. A tőlem kapott életeteket csak a velem való folytonos közösség által őrizhetitek meg. Nélkülem nem győzhetek le egyetlen bűnt sem, nem állhattok ellen egyetlen kísértésnek sem.

»Maradjatok énbennem, és én is tibennetek.« A Krisztusban maradás az Ő Lelkének állandó befogadását jelenti, azt, hogy életünket minden feltétel nélkül átadjuk az Ő szolgálatára. A kapcsolat csatornáját mindig nyitva kell tartani az ember és Isten

között. Mint ahogy a szőlővessző folyamatosan szívja magába a nedvet az élő szőlőtőből, úgy kell nekünk is Jézusba kapaszkodnunk, és hittel elfogadnunk lényének erejét és tökéletességét.”⁴

Készen lenni

Krisztus a tíz szűz példázatában bemutat öt szűzet, akinél volt tartalékolaj. Amikor megérkezett a vőlegény, „akik készen valának, bemenének övele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó” (Mt 25:10). Beszerezték a tartalékolajat, és most készen álltak.

Egy másik alkalommal Krisztus azokra irányította a tanítványok figyelmét, akik készen voltak, de akikre ők nem gondoltak. „Emeljétek fel szeméiteket, és lássátok meg a tájakokat, hogy már félérek az aratásra” (Jn 4:35).

A menny által számunkra felkínált kegyelem nagyon drágán meg volt fizetve. Az egész mennyet érdekli a megmentésünk. A kegyelem elfoga-

dása az életünkben átalakít, megváltoztat bennünket, és segít felkészülnünk Krisztus visszajövetelének nagy eseményére. Mert a kegyelem Isten ereje. ■

1. Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 9. köt., 11. old.
2. Ellen G. White, *Jézus élete*, 673. old.
3. Ellen G. White, *Nevelés*, 90. old.
4. Ellen G. White, *Jézus élete*, 675–676. old.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

- 1 Mit jelent készen lenni?
- 2 Mi az önvizsgálat?
- 3 Melyek az eredményei annak, ha a „szőlőtőben maradsz” (Jn 15:12–13,17)?

Nyitott
Kapuk
Napja

- 9–20 óra között
- 20% kedvezmény*

evs
editura viață și sănătate

2017.
november
20.

comenzi@viatasianatate.ro
www.viatasianatate.ro

0264-599413, 0745-513229
(Kolozsvár),
0265-249828, 0740-101040
(Marosvásárhely)

* Kivételt képeznek a román nyelvű magyarázatos Bibliák és az Adventista Énekeskönyvek, amelyek amúgy is 10%-os árengedményt élveznek, valamint az „Év Könyve” sorozat könyvei.

Az évenkénti áldozat ajándéka

Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusunknak jó-téteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8:9).

Ha megkérdezitek valakitől, hogy mi volt a szikra, ami lángra lobbanította a reformáció tüzét Németországban – amely aztán egész Európára kiterjedt, arra készítenvén Luther, hogy kitűzze 95 tételét a wittenbergi templom kapujára –, az azonnali válasz ez lehetne: a pénz. Egy olyan időszak volt, amikor a pénz nem csupán a társadalmi és gazdasági életet uralta, hanem a vallásos életet is.

Ezen az imahéten újra felfedezzük létezésünk és megváltásunk legértékesebb szempontját: Isten meg nem érdemelt kegyelmét, valamint ennek gyümölcseit, amelyeket a hívők életében terem.

A *kegyelem* fogalma meghatározó szerepet tölt be az egész Bibliában. Mégis, amikor Istennek ezen értékek ajándékaról beszélünk, legelőször Pálra gondolunk. 2Kor 8:9 verse az apostol által kifejezett egyik legmélysebb gondolatot foglalja magába az Isten kegyelmével kapcsolatban. De ne feledkezzünk meg a szövegkörnyezetről sem, amelyben Pál erről az igazságról beszél. A Korinthusiakhoz intézett második levelében két fejezetet szentel a jeruzsálemi hívők számára szóló segély összegyűjtésének. A teljes szakasz egy Pál által kezdeményezett és szervezett adományozási tervet mutat be, mégsem találkozunk egyetlen versben sem a *pénz* szóval, bár mindannyian tudjuk, hogy az adományokat leginkább pénzben fejezték ki. Cserében egy másik szó dominál az említett igazságszakaszban: a *kegyelem*.

Isten kegyelmének köszönhetően a makedóniai gyülekezetek részt vehettek a segélyek összegyűjtésében, önszántukból adakozhattak, örömmel,

„erejük szerint, sőt erejük felett is” (2Kor 8:3).

Pál apostol számára az Isten akaratára szerinti adakozás alapja csakis az Ő kegyelme lehet. Ezért őt elsősorban nem az adomány mérete, hanem Isten hívők életében megnyilvánuló kegyelmének gyümölcsei foglalkoztatják. Készek voltak adakozni, mivel Isten kegyelmének öröme töltötte be a szívüket. A makedóniaiak Isten szeretetében és Golgotán kinyilvánított kegyelmében meglátták az igazi Adományozót, és szerették volna kifejezni iránta hálájukat. Számukra az adományozás nem annak az eszköze volt, hogy megmutassák, milyen sokat tesznek Istenért; inkább azt juttatták kifejezésre, hogy mi mindent tett értük Isten.

Ellen White is ugyanezt az igazságot írja le: „A Kálvárián kifejezett szeretetet fel kell ébreszteni, erőssé tenni és gyülekezeteinkben szétszűrni. Ne kövessünk-e el mindent, hogy hatalmassá tegyük az elveket, melyeket Krisztus hozott a világra? Ne törekedjünk-e arra, hogy megalapozzuk, és hatékonyá tegyük a jótékony vállalkozásokat, melyekre most késedelem nélkül szükség van? Amikor a kereszttel állsz, és látod a menny fejedelmét meghalni érted, be tudod-e zárni szívedet, mondván: »Semmim sincs, amit adhatnék.«?”¹

Az imahét olyan egyedülálló alkalom, amikor az egyház világszerte ugyanazon üzenet köré gyűl össze, és az istentisztelet új értékeket nyer a felszálló imák és az átélt tapasztalatok révén. Az idejüzenet a Golgotára irányítja tekintetünket, arra a helyre, ahol Isten kegyelme bőségesen kiáradt az egész emberiségre, és ez a kegyelem továbbra is gyümölcsöket terem az örökkévalóság számára. A Golgotán Krisztus szegényné lett, és nem részesült saját kegyelméből, hogy ily módon gazdaggá tegyen bennünket. Kegyelmének gaz-

dagsága iránti hálánkat kifejezhetjük, ha már most a makedóniaiak példáját követjük.

Az imaheti adományokat 1922-ben vezették be a gazdasági válság idején, és általuk a világmisziót támogatták. A pénzügyi eszközök hiánya veszélyeztette a miszió fenntartását. Közel száz évvel az esemény után, a világszéles Adventista Egyház továbbra is hirdeti az evangéliumot világszerte, és e heti adományaink ezt a munkát támogatják.

Az elején az áldozat ajándéka volt, a makedóniai hívők adományához hasonlóan. Úgy gondoljuk, újra eljött az ideje annak, hogy adományunk ne szokványos legyen, hanem különleges: az áldozat ajándéka, amely a Golgotán hozott nagy áldozatra mutat.

A pogányokból lett hívőktől gyűjtött adomány által Pál az egyház segítségét szerette volna megerősíteni, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz a jeruzsálemiek és a távolabb levők mind földrajzilag, mind kulturális szempontból.

Ezen az imahéten közös üzenet szólít meg bennünket, ugyanakkor egyetemes adománnyal járulhatunk az Úr elé, amely adomány a világszéles misziót támogatja. Általa egyesítjük erőnket azért, hogy az Evangélium eljuthasson minden néphez, etnikai csoporthoz és nyelvhez.

A makedóniai hívők „könyörgéssel kérték” Pált, hogy ne zárják ki őket ebből az előjogból. Ma senki nem zárhat ki bennünket, egyedül mi magunkat. A makedóniaiak példája, a reformátorok bátorsága és az adventista úttörők áldozata ihlessen bennünket arra, hogy adományaink által kifejezzük Isten kegyelmét. Így Isten áldásának az egyházra való kitöltetése nem késik, amint az ősi időkben sem késett: „Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek” (2Kor 9:8). ■

1. Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 256. old.

Ioan Câmpian Tătar, a Kiadványok, Próféta-ság Lelke és Keresztény Sáfárság Osztályok igazgatója, Inter-Európai Divízió

Az evangélium ismerete

Luther Márton barátját, a béke és a szeretet elkötelezett hívét, Philipp Melanchton egyszer megkérdezték, hogy miért híve Luthernek, aki bár híres ember volt, néha mégis konok, önkényeskedő és tiszteletlen ember módjára viselkedett. A tanult és művelt Melanchton egyszerűen és tömören válaszolt:

– Tőle hallottam az evangéliumot!

Luther és a reformáció hatására a modern kor kezdetén az „evangélium” visszakerült a keresztény hit középpontjába. Pál apostol szerint az evangélium az az üzenet, amely „Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére” (Róm 1:16).

Az apostoli meghatározás öt nagyon fontos kifejezést tartalmaz:

Az evangélium

Az „evangélium” szó jelentése „jó hír”, „örömhír”, „győzelmi üzenet”. „Isten evangéliuma” (Róm 1:1), hiszen Őtőle származik, és Ő róla szól. Ugyanakkor „Krisztus evangéliuma” is (Róm 15:19), mivel üzenete a Messiás, a názáreti Jézus küldetéséről, áldozatáról és emberért hozott engesztelő haláláról szól. Továbbá beszél Jézus halál felett aratott győzelméről és népe érdekében végzett közbenjárásáról Isten előtt (mely nép még mindig ebben a világban él és küzd), de beszél jövőbeni eljövételéről is, mint munkásságának befejezéséről. Az evangélium azt a vigasztaló üzenetet közvetíti, hogy Krisztus, miután üdvösséget szerez, visszajön, hogy az egész világot megváltoztassa.

Az evangélium megoldást nyújt az ember alapvető problémájára. „A világ bűneinek és nyomorának az evangélium az egyetlen ellenszere.”¹

Isten hatalma

Az evangélium teremtő erővel rendelkezik, mivel Isten szava az. Az emberi szavaknak nincs teremtő erejük, mivel azok általában csak „üres szavak”. De amikor Isten kiejt egy szót, amit parancsol, az előáll. Amikor jó hírt jelent ki, szavainak elfogadói üdvösséget nyernek.

Az üdvösség

Az üdvösség nem filozófiai spekulációk, elméletek vagy könyvekből nyert bölcsesség nyomán következik be. A büntudat és az élet megrövidülése okozta emberi boldogtalanságból való szabadulás nem emberi ékesszólás által, hanem mennyei tevékenység és mennyei fizetség révén következik be. Egy „csodálatos alku”² és csere – vagy helyettesítés – folytán.

A kereszten „Isten... Krisztusban” (2Kor 5:19) átvette az ember helyét. Magára vette az ítéletet, amit a bűnös érdemelt volna: „A Bíró lett elítélve helyettünk”³. Magára vette a mi bűntetésünket, és igazságát kínálja fel (21. v.); erőtlenné lett, hogy az erejét adhassa (2Kor 12:9); szegénnyé lett éretünk, hogy gazdagságát ajánlhassa fel (2Kor 8:9); dicsőségét adta a szennyért cserébe, az örömet szenvedésre cserélte, és istenképűségét szolgálásra (Fil 2:7), pedig mi „semmi nélkül valók” voltunk (2Kor 6:10).⁴

Mindenkinek

Az evangélium rendkívüli híre nem csak egy bizonyos nemzetnek volt címezve, nem csak egy bizonyos társadalmi osztályhoz tartozó embereknek, hanem mindenkinek.

Damaszkuszi tapasztalata után Pál apostol, aki elmondhatta magáról, hogy zsidó, ráadásul farizeusi származású (Fil 3:4-6), barátságot kötött a pogányokból lett keresztényekkel.

„Tőle hallottam az evangéliumot!”

—PHILIPP MELANCHTHON

Ezek az emberek jelentették számára az „örömet és a koronát” (Fil 4:1). Pál számára Krisztus szenvedése és halála „mindenekért” (1Tim 2:6) kizár minden etnikai, társadalmi és nemi előítéletet (Gal 3:26-28). Az evangélium ledönt minden korlátot, és egy nemzeteken felül álló közösséget teremt.

Krisztusban a különböző környezetből származó, különböző nevelésben és élettapasztalattal rendelkező emberek alkotják Isten családját.

„Krisztus ledönti a válaszfalakat, a nemzetségeket elválasztó előítéleteket, és arra tanít, hogy szeressük az emberiség egész családját.”⁵ Minden ember „Isten gyermekévé” válik. Jézus Krisztus vízszintesen hozza létre ezt az egységet, de ugyanakkor egy függőleges kapcsolatot is teremt: üdvözítő halála által egyesíti az emberiséget Istennel. Hogyan teszi ezt?

Krisztusba vetett hit által

Amikor Pál a hitre utal, nem feltetelezésről beszél, sem egy bizonyos kijelentéssel való egyetértésről. Az Ótestamentumban a hit azt jelenti, hogy „erősen belekapaszkodunk Isten ígéreteibe, megragadjuk azokat, és hűségesek maradunk Hozzá”⁶, míg az Újtestamentumban a hit elsősorban bizalmat, hűséget jelent. Mi az üdvösséget – a bűnbocsánatot, az isteni elfogadást, az élet megújulását és a végső jutalmat – a Krisztus által véghezvitt üdvösség ígéretébe vetett bizalmunk által nyerjük el: ragaszkodunk és hűségesek maradunk hozzá mindvégig. A gonosz vagy bű-

nős embert nem vallási megvalósításai („cselekedetei”) üdvözítik, hanem az, hogy bízunk Istenben, Aki Krisztusban igaznak nyilvánítja őt (Róm 4:5). A bűnösök megigazítása, igaznak nyilvánítása Isten irgalmának trónja előtt csak hit által történik, a törvény cselekedetei nélkül (Gal 2:16).

Az egyház úgy tartotta, hogy az évszázadok során kellőképpen megőrizte ezt az evangéliumot, és hogy helyesen értelmezi azt. Nagyon sokan hitték, hogy helyesen értik Pál szavait, viszont figyelmen kívül hagyták üzenetének lényegét. A kereszténységet a „cselekedetek általi ártatlan megigazulás”⁷ tana kezdte uralni, a kegyelemről szóló apostoli üzenet pedig egyfajta cselekedetek általi vallássá alakult át. A zsinagógák legalizmusának, valamint a görög erényekről és a római jogról szóló tanításoknak köszönhetően a kegyelem általi megváltás tanának helyét átvette az elmaradhatatlan „gyötrelém”⁸ elmélete, és az üdvösség keresői sosem lehettek biztosak abban, hogy mindent megtettek-e üdvösségük elnyerése érdekében. Időnként ennek a tanításnak az ellenzői is felbukkantak, de vagy nem tudták kellőképpen megértetni magukat, vagy senki sem figyelt rájuk.

Aztán a tizenhatodik században bekövetkezett a reformáció, és újra felfedezték Pál apostol üzenetét: „az igaz ember pedig hitből él” (Róm 1:17). Újból terjedni kezdett a világosság. A keresztényekben ismét tudatosult, hogy „egyedüli dicsőségük csak Jézus Krisztusban található meg”⁹ ■

1. Ellen G. White, *A nagy Orvos lábnyomán*, 141. old.
2. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2003), 7. köt., 25. old.
3. Karl Barth, *Church Dogmatics* (Edinburgh: T&T Clark, 2009), IV. köt., 211. old.
4. Horst Pohlmann, *Abriss der Dogmatik* (Gütersloh: Gütersloher Verlag, 1975), 185. old.
5. Ellen G. White, *Jézus élete*, 823. old.
6. Rolf Luther, *Neutestamentliches Wörterbuch* (Hamburg: Furche Verlag, 1963), 95. old.
7. Barth, 523. old.
8. Tertullian, *De poenitentia*, 6. old.
9. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2004), 13. köt., 570. old.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

- 1 Milyen változásokat idézett elő az életedben az evangélium?
- 2 A tudományosan gondolkodóknak minként mutathatjuk meg, hogy szükségük van az evangéliumra?
- 3 Milyen hatása van lelkedre a hit általi megigazulás üzenetének?
- 4 Az evangélium mely eleme tereli az ifjak és felnőttek figyelmét a keresztény hit fontosságára?

Üdvösségünk alapja

A hit általi megigazulás tana képezi a „reformáció szentélyét”.¹ Amikor Luther Márton megértette a csodálatos ígéretet, miszerint a bűnös a keresztre szegzett Krisztusba vetett hite által igazul meg, úgy érezte, mintha a mennyországba lépett volna be!

Azokban az években, amikor szerzetes, pap és teológiai tanár volt, igyekezett megérteni Pál ezen kijelentését: „Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban [az evangéliumban]” (Róm 1:17). Gondolatai éjjel és nappal e kijelentés körül forogtak. Saját bevallása szerint gyűlölte az „Isten igazsága” kifejezést, mivel azt filozófiai módon értelmezte (így tanulta az egyházi méltóságoktól). Egy olyan igazságot értett alatta, amit Isten elvár az embertől, amit viszont a bűnös sosem valósíthat meg, ezért Isten ítélete alá esik.

Felfedezés a toronyban

1545-ben bekövetkezett halála előtt a volt ágostonrendi szerzetes és a későbbi reformátor még egyszer visszaméltózott életére, hite és hitgyakorlata fordulópontjára. Az volt az a pillanat, amikor kezdte megérteni, hogy „Isten igazsága” nem elvárás, hanem ajándék: egy passzív igazság, amelyet Isten mindazoknak felkínál, akik hisznek Krisztusban. Elmondása szerint, erre a wittenbergi Fekete Kolostor tornyában levő kis szobácskában jött rá: „A Szentlélek abban a toronyban nyilatkoztatta ki számára az Írásokat.”²

Igazság a Bibliában

„Igazsággal szabadíts meg engem” (Zsolt 31:2). Az Ótestamentumban Isten igazsága már úgy tűnik fel,

mint bűnöst megmentő igazság. Ábrahám, amikor megkapta az utódokra vonatkozó ígéretet (1Móz 15:5), nem „magasabb rendű”, hanem hozzánk hasonló bűnös ember volt. Hitt Isten ígéretében, és Isten ezt tulajdonította neki igazságul (6. v.). Isten igaznak tekintette Ábrahámot a hite miatt. Mint ahogyan a Bibliában a „gonosz” nem a modern kornak megfelelő ateistát jelenti, hanem általánosan a „bűnöst” (Zsolt 1:1; Péld 11:31), ugyanúgy az „igaz” sem „feddhetetlen embert” jelent, hanem olyat, akinek van hite (lásd: Hab 2:4). Ezért jelenthette ki Pál apostol, hogy a régi szövetség alatt is a hit, és nem a cselekedetek által lettek igaznak nyilvánítva az emberek (Róm 4:6-8). Csak Isten nyilváníthatja igaznak az embert: „Az Úr a mi igazságunk!” (Jer 23:6).

A Bibliában az igazság nem erkölcsi vagy politikai kifejezés, hanem vallásos. Sokan vannak, akik tiszteltben tartják az állam törvényeit, vi-

szont az az ember, aki igaznak vallja magát Isten előtt, végzetes hibába esik, mivel a zsoltáros szerint „egy élő sem igaz” (Zsolt 143:2) Isten előtt.

Aki szeretne igazzá válni Isten előtt, annak Isten igazságára van szüksége. Ezért kéri a zsoltáros: „Igazsággal szabadíts meg engem” (Zsolt 31:2; 71:2). Ez elsősorban egy megváltó igazság, ami üdvösséget jelent és nem erőszakos igazságot.

Az újtestamentumi látásmódban ez az jelenti, hogy Isten magára veszi a bűnös világ által megérdemelt ítéletet (Jn 1:29), és az ítélet által kifizeti a bűn árát, amely ítélet halálra ítélte igaz és büntelen Fiát. Ezen áldozatnak köszönhetően bűnbocsánatot adhat a gonoszoknak, elfogadhatja őket, új gondolatokat és új életet adhat belőlük, az új és igaz világ reménységét (2Pt 3:13). Csak azok esnek majd törvénytelen cselekedeteik ítélete alá, akik elutasítják ezt az ajándékot (Zsid 10:29-30).

„Egyszer csak azt éreztem, hogy újjászülettem, és hogy a nyitott kapukon át beléptem a mennyországba.”

—LUTHER MÁRTON

Nem ismerték

„Mert [az izraeliták] az Isten igazságát nem ismervén...” (Róm 10:3). Az ótestamentumi próféták nyíltan hirdették, hogy az ember üdvösség iránti szükségét nem helyettesíthetik erényei (Ésa 64:5). Ahhoz, hogy üdvösséget nyerjen, Isten igazságára van szüksége – bűnbocsánatra és az Ő irgalmas elfogadására. Az ótestamentumi időszakot követő évszázadokban azonban ez az igazság egyre inkább veszített a fényéből.

Abban az időben a bibliai szövegek magyarázatául szolgáló szóbeli tanításokat kezdték Isten kinyilatkoztatott Igéjeként elfogadni. A hit alapját a Szentírás és a szóbeli hagyomány jelentette. A törvény, a Tora kiegészült az alkalmazási útmutatókkal, melyek közül némelyek átvették a parancsolatok helyét (Mt 15:1-6), és félremagyarázták azokat (Róm 9:31-32). A tanítás, amelynek életet kellett volna jelentenie, az üdvösség útjává változott. A téves felfogások vallási formalizmushoz vezettek (Mt 23:23), sőt gőgös vallásossághoz (Lk 18:9-14). Ez jellemezte a Jézus korában élő farizeusokat.

Ennek ellenére az isteni kegyelem szükségességének tanítása nem tűnt el teljesen, ahogy az az ótestamentumi apokrif iratokból is kiderül.³ A hangsúly azonban egyre inkább eltolódott a személyes cselekedetek értéke felé, mivel az emberek azt hitték, hogy ezzel feloldozást nyernek bűneikből,⁴ és érdemeket szereznek Isten előtt.⁵

Az élet így „igává” vált, a farizeusok célja pedig az volt, hogy „kegyességüket mutogassák”. „Életük célja az önfelmagasztalás” lett, „saját

igazságukat útlevelnek tekintették a mennybe.”⁶

Az elveszett emberek és a szerető Isten

Jézus ezt az üdvösségre vonatkozó tanítást határozott nemmel cáfolta meg. Az Ő felfogása Istenről és emberről teljesen más volt. Mélyebbre látott az emberi természet világában, mint bárki más kortársai közül. Az az ember, akinek szívéből „gonosz gondolatok” származnak (Mt 15:19), egyáltalán nem képes jót cselekedni Isten előtt. Gyökeres megtérésre és evangéliumba vetett hitre van szüksége (Mk 1:15). És ha már tanítványokká lettünk, állandó kapcsolatban kell maradnunk Istennel, mivel Őelőtte mindig „lelki szegények” maradunk (Mt 5:3). Jézus követése alatt elkövetett cselekedeteink nem szereznek érdemeket: azok életünkben való jelenlétének természetes gyümölcsei (Lk 17:10).

Isten, a mi irgalmas Atyánk folyamatosan szereti elveszett gyermekeit; minden alkalommal megbocsát a bűnösnek, és visszafogadja őt az Ő örömébe (Lk 15:20-24). Mi, tanítványai, munkára hívtunk el, viszont a jutalom, amelyet erőfeszítéseinkért kapunk, nem egy az Úrtól visszakövetelhető tartozás, hiszen az Úr mindig sokkal többet ad annál, mint amire méltók vagyunk, vagy amit megérdemlünk (Mt 20:15). Az Istentől kapott jutalom nem egy adósság kifizetése, hanem egy plusz ajándék, amelyet irgalmában kínál fel számunkra.

Luther Mártonnak volt egy óriási előnye ellenszegülőivel szemben: megismerte ezt az igazságot, sőt sikerült gyakorlatba is ültetnie. Az önmagá-

val, a kor teológiájával és annak támogatóival vívott számos küzdelme során megértette, mi kell, hogy legyen a keresztény ember alapvető tapasztalata: „Az igazság Krisztus felismerése.”⁷ ■

1. Wilhelm Dantine, *Die Gerechtmachung des Gottlosen* (Munich: Christian Kaiser Verlag, 1959), 248. old.

2. Martin Luther, *Tischreden*, 3, 3232c.

3. Baruch 2:19,27.

4. Tóbiás 12:9.

5. H. L. Strack és P. Billerbeck, *Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrasch* (Munich; Beck, 1961), IV/1. köt., 491. old.

6. Ellen G. White, *Jézus élete*, 204, 612, 409, 309. old.

7. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2005), 31/II. köt., 439. o.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1 Mi a különbség az „igazságra” vonatkozó népszerű felfogás, és az „Isten igazságára” vonatkozó biblia kijelentés között?

2 Miért fontosabb Isten igazsága a világ igazságánál? Hogyan tudjuk ezt megértetni kortársainkkal, ifjakkal és idősekkel egyaránt?

3 Miben különbözött Jézus Istenről és emberről vallott felfogása kortársai felfogásától? Miben különbözik kortársaink felfogásától?

Gyakorlati kérdés: a feddhetetlenség

Mi következik a megigazulás után?

Egyedül a hit igazít meg, viszont a hit nem marad egyedül.

Miután 1521. április 18-án Luther Márton bátran bizonyoságot tett a király, a fejedelmek és a teológusok előtt, és nem volt hajlandó visszavonni tanait, a spanyol királyhoz közel álló emberek felkiáltottak:

– Máglyára vele!

Luther felemelte a karját, és így kiáltott:

– Átmentem a tűzön, átmentem a tűzön!

Milyen a hit általi megigazulás?

„Íme, újjá lett minden” (2Kor 5:17).

A reformáció történetének e drámai eseménye gyakorlati módon mutatja be a hit általi megigazulást. Luthert nem mentették fel a vád alól, mégis határozottan és bátran állt az ítélszék előtt. Mi is határozottan megállhatunk Isten ítélszéke előtt, és felmentést nyerhetünk Krisztus üdvözítő áldozata alapján. Hit által már személyesen megjelentünk az ítélszék előtt, és átmentünk a „halálból az életre” (Jn 5:24).

Az emberi és az isteni ítélet között azonban óriási a különbség: a földi bíró csak felmenteni tud, viszont a mennyei Bíró újjáteremteti is képes. Az isteni felmentés egy teremtfő-bírói eljárás, amely a testi embert lelki emberré formálja át: a hívővel a hite alapján jár el! Amint megigazult, igaz életet él. A reformátor számára e két tényező „a szó legszorosabb értelmében vett megigazulást”¹ jelentette.

Ma e két elemet „megigazulásnak” (bűnbocsánat) és „megszentelődésnek” (győzelem a bűn felett) nevezzük. Ellen G. White szerint a keresz-

tény élete „a hit, a győzelem, és az Istennel való kapcsolatból származó öröm”² élete kell, hogy legyen. A keresztény csodával határos módon új életet kezd.³

Hit által fogadjuk el Jézust, és vetjük alá magunkat mennyei uralmának. Krisztustól és a Szentlélektől egy új, dinamikus lelki életet kapunk. Ez az élet jelenti a kapott üdvösség gyümölcsét és bizonyítékát. Isten dicsőségére és mások javára élt élet ez, mivel a hit a reformátor meghatározása szerint „Isten műve mibennünk, mely átformál, és lehetővé teszi, hogy Istenben újjászülessünk (Jn 1:13)”.

A hit „szakít a régi Ádám életével, és megváltoztatja szívünket, bátorságunkat, gondolatunkat és minden képességünket. Ez a változás a Szentleket hozza magával. A hitben van valami élő, tevékeny és hatalmas, aminek következtében egyszerűen lehetetlen, hogy a továbbiakban ne a jót cselekedjünk. Ugyanakkor nem tevődik fel bennünk a kérdés, miszerint kellenek-e a jó cselekedetek, mert még

mielőtt elhangzana a kérdés, a hit már cselekszi és gyakorolja a jót.”⁴

Istennek tisztességet szerző élet

„Azonképpen mi is új életben járunk” (Róm 6:4).

Az új élet a hit alapján kapott üdvösség eredménye, és szükség van rá a keresztény hitelessége szempontjából. Üdvözítői munkájában Isten nem csak a megbocsátást tartja szem előtt, hanem az átformálást is.

Miközben az Isten előtti megigazítás abban a pillanatban következik be, amikor hitet teszünk Jézus mellett, a megszentelődés egy életen át tartó folyamat, mely akkor kezdődik el, amikor Krisztus lesz életünk Ura. Luther szerint ez „egy új teremtés kezdetét”⁵ jelenti. És miután a törvény előtt megigazítja a hívőt, Krisztus – a Szentlélek által – elkezd benne egy mindennapos kegyességi életet.

Isten úgy jár el, mint a kifosztott és bántalmazott zsidó embert megmentő irgalmas samaritánus. Ő sem tévovázott segítséget nyújtani, mint

„A keresztény élete »a hit, a győzelem, és az Istennel való kapcsolatból származó öröm« élete kell, hogy legyen.»

—ELLEN G. WHITE

ahogy Isten sem tétovázik szeretni a Tőle távol élőket (Róm 5:8). Leghőbb vágya az ember megmentése (10. v.). És ahogyan a samaritánus meghozott minden szükséges intézkedést, és a sebesült ellátásáért fizetett is, úgy Isten is „Krisztusban” lefizette a nagy árat, hogy megbékélhessünk Ővele, és új emberré váljunk Őbenne (lásd: 2Kor 5:17,19,21).

Viszont, ahogy a sebesült áldozat esetében is, a bűnösnek is időre van szüksége, hogy meggyógyuljon. Növekednie kell (2Pt 3:18). Habár bűnbocsátást nyert és új életet kezdett, a bűn tovább él benne (Róm 7:17) és körülötte (1Jn 5:19).

A Szentlélek munkája révén a bűn már nem uralkodik a keresztények életében (Gal 5:16). A hívők azonban nem mentesülnek a bűnnel vívott küzdelem alól (13. v.). Arra hívtunk, hogy győztesen kerüljünk ki ebből a harcból (1Jn 2:1), és legyünk annak tudatában, hogy Isten nem csak egyszer, hanem minden alkalommal megbocsát, valahányszor megbánjuk vétkeinket (1. vers; Zsid 7:25).

Luther érdekesen magyarázza azt a feszültséget, amely az Isten előtt igaznak lenni, és a bűnnel harcolni fogalma között van. A megszentelődés fokozatosan valósul meg, és az ítélet napján zárul le: „Ez az élet nem azt jelenti, hogy kegyes vagy, hanem azt, hogy kegyessé kell válnod; nem azt jelenti, hogy egészséges vagy, hanem, hogy egészségessé kell válnod; nem valaminek kell lenned, hanem valamivé kell válnod; nem pihenést jelent, hanem tevékenységet. Még nem jutottunk oda, de már rálépünk erre az útra. Még nem hangzott el minden, és nem tettünk meg min-

dent, viszont folyamatban van ennek megvalósulása. Az út a cél.”⁶ Isten azt akarja, hogy „napról napra szentebbek”⁷ legyünk.

Hasonló gondolatokat találunk Ellen G. White írásaiban is: A megszentelődés „egy egész élet munkája” és egy teljes élet tapasztalata. A bűnnel vívott küzdelem „mindennapos munka”, és a „hit” szerez „győzelmet” még akkor is, ha a bűnnel vívott küzdelem sosem ér véget, míg ezen a földön élünk.⁸

A szeretet cselekedetek által válik láthatóvá

„A szeretet által munkálkodó hit” (Gal 5:6).

Meggyőződésünk, hogy Isten által kinyilvánított igazságunk és új életünk is a Krisztusba vetett hittől függ. Pál apostol számára a hit szeretet által nyilvánul meg, a szeretetet pedig a tettek bizonyítják.

Annak szemléltetéseként, hogy miként kapják a hívők a megigazulás és megszentelődés ajándékát, a megigazulást egy 100 dolláros bankjegyhez hasonlították, amit egy édesapa ad a fiának. A fiú nem tartja azt meg önmagának, hanem kisebb címletekre váltja, és jó cselekedeteket hajt végre a pénzzel: ez a megszentelődés. Luther ezt a következőképpen magyarázza: „Miért ne tennék meg visszatartás nélkül és teljes szívből minden tőlem telhetőt, mindent, amit szívesen teszek és amit jó szemmel néz az én Uram, egy ilyen Atyáért, aki felbecsülhetetlen gazdagságával halmozott el? Ezért tehát felebarátomnak adom magam, mint ahogyan Krisztusnak is, ahogyan Krisztus is Önmagát adta nekem; és csak azt fogom cselekedni ebben az életben, ami

szükséges, hasznos és bölcs a felebarátom számára, miközben hit által mindenben bővelkedem Krisztusban.”⁹ ■

1. Paul Althaus, *Die Theologie Martin Luthers* (Gütersloh: Gütersloher Verlag, 1975), 205. old.

2. Ellen G. White, *A nagy küzdelem*, 392. old.

3. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2006), 39/I köt., 98. old.

4. Heinrich Bornkamm, *Luthers Vorreden zur Bibel* (Frankfurt am Main: Insel Verlag, 1983), 182. old.

5. Luther, 83. old.

6. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2003), 7. köt., 337. old.

7. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2006), 40/II. köt., 355. old.

8. Ellen G. White, *Apostolok története*, 413. old.; *Üzenet az ifjúságnak*, 102. old.; *A nagy küzdelem*, 387. old.

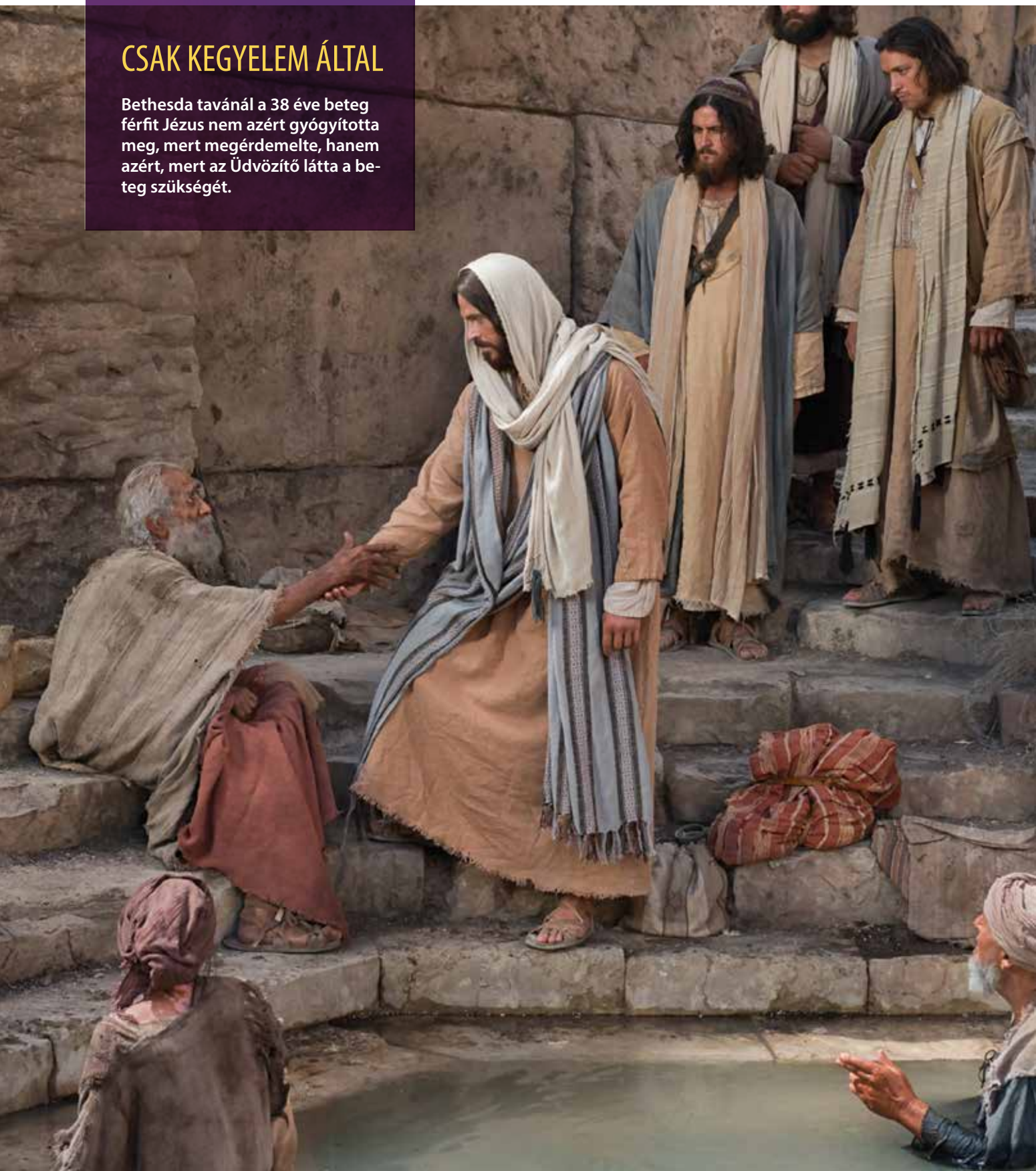
9. *First Principles of Reformation or The 95 Theses and the Three Primary Works of Dr. Martin Luther*, ed. Henry Wace and C. A. Buchheim (London: John Murray, 1883), 127. old.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

- 1 Milyen ajándékot kínál fel Isten a megigazulás és a megszentelődés révén?
- 2 Milyen összefüggés van a megszentelődés és a bűntelenség között?
- 3 Miben áll a keresztény mindennapjaiban a megszentelődés?
- 4 A megszentelődés nem oka az üdvösségnek, hanem annak szükséges bizonyítéka. Beszélgetsetek erről.

CSAK KEGYELEM ÁLTAL

Bethesda tavánál a 38 éve beteg férfit Jézus nem azért gyógyította meg, mert megérdemelte, hanem azért, mert az Üdvözítő látta a beteg szükségét.

Isten parancsolatai – Isten jellemének képe

A jó cselekedetek az igazi hit bizonyítékai

A reformáció idején a kereszténységet buzgó vallásosság jellemezte. Az emberek többsége kegyes életet élt, és hűséges volt az egyházhoz. Csakhogy kegyességük általánosságban véve helytelen irányba fordult. Ezt még a katolikus egyháztörténelem is elismeri: „Az imádkozás, az élet és a tanítás eltávolodott a Szentírástól és az apostoli eszményektől.”¹

A vallásos életet a formalizmus és a rutin uralta. A németországi Köln városában például naponta több száz misét tartottak, de egyetlen ima sem hangzott el a nép nyelvén, az ifjak oktatását pedig teljesen elhanyagolták. Az emberek özönlöttek a kolostorokba, hogy földi és lelki jólétet nyerjenek. Abban az időben Németországnak hozzávetőleg húszmillió lakosa volt, ebből másfél millió pap és szerzetes. A híveket nem bátorították a Szentírás olvasására, hanem inkább arra ösztönözték, hogy zarándoklatokon vegyenek részt (például a német-

országi Trier városában levő „Krisztus szent leple” elnevezésű zarándoklatra), vagy arra, hogy megcsodálják a szent ereklyék hatalmas gyűjteményét. A szászországi választófejedelem, Bölcs Frigyes, aki abban a tartományban uralkodott, ahol Luther is élt, több mint 19.000 ilyen ereklyének volt a birtokosa.² Többek közt övé volt a „Jézus jászlából származó széna”, „az égő csipkebokor egyik ága”, valamint „egy csepp Máriának, Jézus anyjának az anyatejéből”. Ezen ereklyék eredetiségét soha senki nem kérdőjelezte meg.

A bűnbocsátó cédulákkal kapcsolatos viták

Jézus jó cselekedetekre vonatkozó parancsát (Mt 5:16) az evangéliumtól távol álló tévtanokkal helyettesítették. Amikor Jézus megbocsátotta az emberek bűneit (Mk 2:5; Jn 8:11), nem terhelte őket még több büntetéssel, hanem hagyta, hogy békén távozzanak. A középkori teológusok azon-

ban Jézus irgalmát a cselekedetek felé elhajló bonyolult kánon-rendszerrel helyettesítették. Azt állították, hogy a bűnbocsánat gyónással is megszerzhető a paptól, viszont mégis szükség van olyan cselekedetekre, amelyek ellensúlyozzák az elkövetett bűnt. Létezett a vezeklés alóli felmentés lehetősége is – így jelent meg a bűnbocsátó cédula: a bűnért időlegesen járó büntetés alóli felmentés eszköze. A középkortól kezdődően ezeket a cédulákat meg lehetett vásárolni azon holtak részére is, akikről azt tartották, hogy még a purgatóriumban vannak. A reformáció utáni közvetlen időszakot kivéve – amikor felfüggesztették a bűnbocsátó cédulák árusítását – a bűnbocsátó cédulákra vonatkozó római-katolikus tan máig fennmaradt.³

A reformáció is a bűnbocsátó cédulák árusítása és a vezeklési cselekedetek jogossága miatt felmerülő viták miatt jelent meg. Mivel pénzre volt szükség a római Szent Péter bazilika megépítéséhez, a kor pápai a bűnbocsátó cédulák létjogosultságát hirdették. Így terjedt el ez a „botrányos üzérkedés”⁴ – írja a katolikus egyház történésze, Joseph Lortz. A bűnbocsátó cédulák kiemelkedő hirdetője a dominikánus pap, Johann Tetzell volt, aki a következőket ígérte a híveknek: „Amint megcsörren az arany-pé debates a dobozban, az üdvözült lelke máris belép a mennyországba.”⁵

Ez váltotta ki a Wittenbergben élő ifjú teológus professzor, Luther Márton felháborodását. Levelet intézett Albrecht von Mainz érsekhez, és szót emelt a keresztény hitalapelv elferdítése ellen: „Krisztus sehol sem parancsolta meg a bűnbocsátó cédulák árusítását, hanem az evangélium hirdetése mellett állt ki.”⁶

„A keresztények »törvény alatt, de törvény nélkül« élnek.»

Philipp Melancthon szerint Luther 1517. október 31-én írta e sorokat, majd a wittenbergi kastélytemplom kapujára kiszegte a bűnbocsátó cédulákra és a vezeklésre vonatkozó 95 tantételét. Első tana bombaként hatott: a cselekedetek nem oldoznak fel a bűn büntetése alól; a megtérés a keresztény életének állandó magatartása; „Amikor Urunk és Mesterünk, Jézus Krisztus azt mondta, hogy »Térjetek meg!«, azt akarta, hogy a keresztények teljes élete a megtérés élete legyen.⁷

„Tartsd meg a parancsolatokat!”

Luther „A jó cselekedetekről” című, 1520-ban írt tanulmánya rámutatott arra, hogy milyenek kell lennie a keresztények cselekedeteinek. A jó cselekedetek azok, amelyeket Isten vár el, és nem azok, amelyeket az emberek. Ha valaki tudni szeretné, hogy milyen jó cselekedeteket vár el Isten, figyelje meg, mit mond Krisztus a gazdag ifjúnak: „Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat” (Mt 19:17).

Jézus a Tízparancsolatra utalt, és nem az egyházi hagyományokra. A parancsolatok megtartásához arra a hitre van szükség, amelyet Isten ad, mivel egyedül ez kölcsönöz megfelelő erőt is a hívőnek. Krisztus nélkül a cselekedetek holtak.⁸ Az a hit, amelyből nem fakadnak jó cselekedetek, csupán látszathit: „Társítsatok a hithez jó cselekedeteket, mivel mindkettőben benne rejlik a keresztény élet lényege.”⁹ A jó cselekedetek képezik a hit valódiságának „jegyét és pecsétjét”.¹⁰ A hit szeretet által nyilvánul meg, a szeretet pedig a parancsolatok megtartásában ismerjük meg.¹¹

Következésképpen tehát a keresztények „törvény alatt, de törvény nélkül”¹² élnek: „törvény nélkül”, mivel akik hisznek Krisztusban, már nem esnek a törvény ítélete alá; és „törvény

alatt”, mivel a törvény érvényben marad az újjászületett keresztényekre vonatkozóan is. Szükség van a törvényre, hogy felismerhetővé váljék a bűn (Róm 3:20), illetve azért, hogy új mederbe – Isten akarata felé – terelje az életet (a Szentlélek által nyújtott megvilágosodás és ösztönzés révén – Róm 8:4; Zsid 8:10).

Ellen G. White is azt írta, hogy a törvény nem képes üdvözíteni. De amikor Isten beírja törvényét a szívükbe, a keresztények képesek megtartani a parancsolatokat.¹³

A reformátor hívei között voltak, akik ellenezték a törvényt. Rájuk vonatkozóan Luther azt róttá fel, hogy sokan közülük csak azt az „édes evangéliumot” ízelelik, amely szerint a bűn megigazítása fontosabb a bűnös megigazításánál. A reformátor úgy hitte, hogy eljön majd az idő, amikor az embereket saját ítélőképességük fogja vezetni, és azt fogják állítani, hogy Isten nem is létezik.¹⁴

Isten arra hívta el az advent népet, hogy erre a veszélyre figyelmeztesse a világot, a hívőket pedig szólítsa fel Isten parancsolatainak megtartására. „Különleges üzenetet” bízott ránk, a helyreállítás, megújulás, valamint Isten törvénye védelmének és tiszteltben tartásának üzenetét. Ellen G. White ezt a „világ számára hirdetendő utolsó intő üzenetként” határozta meg.¹⁵ ■

1. Joseph Lortz és Ervin Iserloh, *Kleine Reformationsgeschichte* (Freiburg im Breisgau: Herder, 1969), 25. old.

2. Roland Bainton, *Martin Luther*, IV. kiadás (Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht, 1962), 54–55. old.

3. *Katechismus der katholischen Kirche* (München: 1993), § 1494–1498. old.

4. Lortz és Iserloh, 41. old.

5. Martin Luther, 27. irat, Idézet: Ingetraut Ludolphy a *Die 95 Thesen Martin Luthers* (Berlin: Evangelische Verlagsanstalt, 1976), 23. old.

6. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2002), 1. köt., 111. old.

7. Ludolphy, 20. old.

8. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2003), 6. köt., 204–205. old. Sajnos Luther visszafordult az egyházi hagyományhoz, amikor úgy vélte, hogy a Tízparancsolatban felfedezte a parancsolatok kiadatásának idejére vonatkozó sajátos elemeket, és kijelentette, hogy a szombat a zsidóknak adatott, habár eredete a teremtésre vezethető vissza (1Móz 2:2-3). Ugyanakkor el kellett ismernie, hogy a vasárnap megünneplése egyházi hagyományokból ered. (*Der große Katechismus* [Munich: Siebenstern, 1964], 37–38. old.).

9. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2003), 12. köt., 289. old.

10. *Uo.* 10/III. köt., 225–226. old.

11. Heinrich Bornkamm, *Luthers Vorreden zur Bibel* (Frankfurt am Main: Insel Verlag, 1983), 179. old.

12. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2006), 39/I. köt., 433. old.

13. Ellen G. White, *Pátriárkák és próféták*, 376. old.

14. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition, Deutsche Bibel* (Stuttgart: Metzler, 2003), 11/II. köt., 117. old.

15. Ellen G. White, *Evangelizálás*, 61. old.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1 Miért fontos ismernünk a keresztény viselkedési szabályokat?

2 Milyen jelentősége van életünknek nézve Isten parancsolatainak? Hogyan lehetünk „szabadok a törvénytől” és mégis „szabadok a törvény számára”?

3 Milyen előrelátása volt Luthernek a jövőben élő emberekre vonatkozóan? Igazolódta az aggodalmai? Mi a mai advent nép küldetése?

„BIBLIA” ALKALMAZÁS

Letölthető az App Store és a Playstore digitális platformokról.

A gyors letöltéshez a keresőbe a következőt kell beírni: „Biblia magyarul”.

Az alkalmazás tartalmazza a Károli-változat Ó- és Újszövetségét, lehetőséget kínál kedvenc bibliaversek kiemelésére, olvasási tervek megtervezésére.

Az alapvető funkciók eléréséhez nem igényel internet-hozzáférést, azok offline is működnek.

Az alkalmazás ingyen letölthető!

A hit általi megigazulás ma

Ahol a teológia keresztezi a gyakorlatot

Amikor a keresztények megemlékeznek a hit általi megigazulás tanáról, megújulást és lelki a reformot élnek át. Ez történt Luther Mártonnal is, amikor visszatért az időben egészen Pál apostolig („Pál, az én Pálom”), átutazva több mint ezer év egyházi hagyományt, hogy ezzel a „magasztos tanítással”¹ életre hívja a tizenhatodik századi reformációs mozgalmat.

1738. május 24-én John Wesley a londoni Aldersgate úton fültanúja volt a Luther által írt *Előszó a Római levélhez* című irat felolvasásának, s ennek nyomán egy olyan megújulási mozgalmat indított útjára, amely „meghatározta Anglia történelmének jelentős korszakát”².

Hasonló dolog történt 1888-ban a Minneapolisi Generál Konferencián is. Ekkor kezdtek el foglalkozni Krisztus igazságával, feddhetetlenségével. 1888 tehát mérföldkő az Adventista Egyház történetében. Ennek az irányváltásnak a következménye az lett, hogy Ellen G. White megírt néhány könyvet, melyeknek Krisztus állt a középpontjában: *Jézushoz vezető út*, *Gondolatok a Hegyibeszédről*, *Krisztus példázatai és Jézus élete*.

Másfelől pedig mindig is a hanyatlás jeleiről tanúskodtak azok a korszakok, amikor a keresztények megvalósításaikra és érdemeikre helyezték a hangsúlyt. Már a második században tévesen értelmezték Pál elméletét, mely szerint csupán hit által igazulhat meg a bűnös. A középkorban Pál követői kisebbségben voltak, a reformáció idején pedig az volt az általánosan bevett elmélet, hogy „az ember megteszi, ami tőle telik, Isten pedig hozzáadja az ember érdemei-

hez a kegyelmét”. Ez a felfogás megbotránkoztatta Luthert, és arra készítette, hogy a Római levélről szóló írásában a következőt jelentse ki: „Ó, balgatók!”³

A bűnösök megigazítása vagy Isten megigazítása?

A jelenlegi vallásos élet szempontjából ezek a tényezők jelentéktelennek tűnhetnek számunkra:

A modern teológiában a megigazulás tana másodlagos szerepet kap. Egy bizonyos kor sajátságos vitájának tartják, amely az apostoli korszakban például a zsidó legalizmussal volt hivatott szembeszállni. Végeredményben csak két páli levélben tűnik fel, aminek következtében csupán másodlagos szerepet kap az üdvösségre vonatkozó keresztény tanításban. Eltűnőfélben levő tanról van szó, állítják, mivel ez a kérdés mára már elveszítette jelentőségét.

A jelenlegi általános érdeklődési hiány alól kivételt kizárólag az öku-

menikus egyházi intézkedések terén figyelhetünk meg. 1999-ben született meg a Keresztény Egységért Küzdő Pápai Konzílium és a Lutheránus Világföderáció által megfogalmazott „Közös nyilatkozat” a megigazulás tanítására vonatkozóan. Erről az egyezményről XVI. Benedek pápa azt nyilatkozta, hogy „mérőkövő a keresztény egység megvalósításának útján”.⁴ Azóta azonban csend borult erre az okmányra, mivel nagyon sok elemző szerint olyan dolgokat jelent ki, amelyeket még mindig eltérő módon értelmeznek.

Az általában világias felfogással rendelkező emberek már nem keresik Lutherhez hasonlóan az „irgalmas Istent”. Sokkal inkább azt a kérdést teszik fel, hogy egyáltalán létezik-e Isten. És ha igen, akkor kérdőre kell vonni a világban levő összes szenvedésért és gonoszságért!

De nem mindenki ilyen harcias istentagadó. A leginkább megfigyelhető magatartás inkább egy amolyan

„Az egyetlen megoldás a názáreti Jézusban, a »teljes Emberben« található, akinek az élete, halála és feltámadása szavatolja jelenlegi és jövőbeli üdvösségünket.”

„gyakorlatias ateizmus”: nem szállnak vitába Istennel, hanem egyszerűen figyelmen kívül hagyják, mivel elég jól megvannak Nélküle is.

Előttünk álló kihívás

Hogyan szólítsuk meg ezeket az embereket, és hogyan ismertessük meg velük az evangéliumot? A legtöbbjüknek fogalmuk sincs arról, hogy mi a bűn, eszükbe sem jut, hogy az elsősorban Isten elleni lázadás (Zsolt 51:5–11); nem tudják, hogy van bűnbocsánat (1Jn 2:2), és hogy az életben az elégtételt az a béke (Róm 5:1) és reménység (Tit 2:11–14) jelenti, amely nem ebből a világból való.

Úgy tűnik, az ember életében nem jut hely Isten számára, ellenben vízszintesen éreznek büntudatot személyes konfliktusok, társadalmi és politikai igazságtalanság, nemzetek közti háborúk és a természet tönkretétele miatt, amelyek létezésünk alapját képezik.

Az adventista keresztény igehirdetéshez többféle módon lehetne társítani az emberi öntudat felébresztését:

Elismerjük, hogy önmagunktól és a természettől való eltávolodásunkat az Életadó és Teremtő Istentől való eltávolodásunk okozta. Az apostol levonja a következtetést: „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is” (Róm 3:11–12).

Tapasztalatunk igazolja a Szentírás kijelentését: „Elváltoztathatja-e bőrét a szarvas, és a párduc az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, akik megszoktátok a gonoszt” (Jer 13:23).

A gond nem is annyira a körülményekkel van, hanem magával az

emberi természettel, amely képtelen önuralmat gyakorolni, és nem talál megoldást a világ gondjaira. Jézus és Pál is kijelentette: „Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok” (Mt 15:19), és a „bűn alá rekesztve” (Róm 7:14) él az ember. A bűn (mint állapot, egyes számban) végeredményben elfordulást jelent Istentől és mindattól, amit Ő teremtett, és azon fel fogás hangoztatását jelenti, hogy saját magunk urai vagyunk. Az ilyen magatartás bűnökhöz vezet (többes számban, mint egyéni gonosz cselekedetek).

Mi a teendő?

Az egyetlen megoldás a názáreti Jézusban, a „teljes Emberben” található, akinek élete, halála és feltámadása szavatolja jelenlegi és jövőbeli üdvösségünket. Itt élt közöttünk a „világban” úgy, hogy közben nem volt e „világból” való. Ő jelenti az utat vissza Istenhez, mivel Ő Isten Fia, és „Isten kinyilatkoztatása” (lásd Jn 14:6,9).

Ha őszinték vagyunk, beismerjük, hogy az ember „jobb világ” utáni vágya egy utópia. A „tökéletes világ” fogalma teljesen értelmetlen még a nagy technológiai fejlődés ellenére is (gondolok itt a nukleáris energiára, a világűr meghódítására és a digitális technológiára). A bűnösök nem képesek létrehozni egy büntelen világot! Az új földet, „amelyben igazság lakozik” (2Pt 3:13), csak Isten ígérheti és adhatja meg; és csak ennek alapján várhatják és remélhetik Krisztus követői.

Ezek a valóságok az üdvösségre vonatkozó keresztény tant egy folyton időszerű és elengedhetetlen igazsággá teszik reményvesztett, segít-

ségre szoruló embertársaink számára. Az advent nép arra hivatott, hogy ezt az időszerű üzenetet hirdesse a világnak: csak „Krisztusban” békülhetünk meg Istennel és embertársainkkal; csak az Ő szeretete adhat értelmet és reményt az életünknek egy olyan világban, amelyben igazságtalanság uralkodik! Amint Ellen G. White is írta: „Hitvalló keresztények közül az adventistáknak kell elől járniuk abban, hogy Krisztust felmagasztalják a világ előtt.”⁵ ■

1. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2004), 21. köt., 219. old.

2. William Lecky, Idézet: Julius Roessle a *Johannes Wesley*, II. kiadás, (Giessen; Brunnen, 1954), 24. old.

3. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2007), 56. köt., 274. old.

4. *ideaSpektrum* 46 (2005. november): 12.

5. Ellen G. White, *Evangelizálás*, 187. old.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1 Miért nem érdekli az embereket a bűnösök megigazítására vonatkozó tanítás?

2 Mit kell tennie a Hetednap Adventista Egyháznak, hogy megtapasztalja a megújulást? Mi a feladatunk ma?

3 Miért bízunk és remélünk egy olyan világban, amely azt hiszi, hogy képes megmenteni önmagát, miközben a szakadék szélén áll?

A soha véget nem érő nyár

Jézus visszajövetelére várva

A tizenhatodik századi reformáció a világtörténelem egyik meghatározó eseménye. A történészek számára határvonalat képez a középkor és a modernkor között. A hívő protestánsok számára azonban – beleértve az adventistákat is – mennyei közbelépést jelentett. A kereszténységnek újra fel kellett sorakoznia a bibliai Ige mércéje mögé, és el kellett hagynia az emberi hagyományokat. Lényegében ez a nagyméretű vallási forradalom vetett véget a „sötét középkornak”. Ellen G. White így ír erről: „[A protestáns tanítások] lefektették azt az elvet, hogy minden emberi tanítást Isten kinyilatkoztatásai alá kell rendelni.”¹

„Jöjj, áldott, Utolsó Nap!”²

Ezen fontos elv alapján Luther Márton nem csak arra a tanításra vonatkozóan lett reformátor, ahogyan az ember megigazul Isten előtt, hanem az első keresztények utolsó nappal kapcsolatos érdeklődésének újjáélesztésében is.³

A középkori keresztények hittek Krisztus második eljövetelében, viszont ez bennük inkább félelmet keltett. Üdvbizonyosság nélkül a vég számukra olyannak tűnt, mint „a boszúállás és rettegés napja, amikor majd eljön a bíró, hogy kirója a szigorú büntetést” – írta Celanói Tamás. A Biblia tanulmányozása nyomán azonban Luther újra visszaadta a vég várásának ősi, keresztény örömét, és elismerte, hogy a keresztény reménység „jobb” (Zsid 7:19), „élő” (2Pt 1:3), és ennek eredményeképpen „boldog” (Tit 2:13).

Nem nehéz tehát megérteni, miért várta a reformátor annyira buzgón a krisztusi szabadítást. Minél idősebb lett, annál nagyobb volt a vágya. Jézus visszajövetelének ígérete számára „egy kellemes és örömteli prédikáció” volt. S ha az a nap sosem fog bekövetkezni, akkor bár meg se született volna. Most már érthető, miért kért egyetlen dolgot Istentől küzdelmes és szenvedésekkel tűzdelt életében: „Megígérted nekünk a minden gonosztól való szabadulás napját. Ha lehetséges, jöjjön el az az óra, és vess véget minden nehézségünknek!”⁴

Az ígéretek és a beteljesedés között

Luther szerint a keresztény élete ebben a világban feszültségekkel van tele. A feszültséget pedig a már „birtokolni” és a még „nem birtokolni”, a már „lenni” és a még „nem lenni” közötti különbség jelenti. A keresztények már birtokolják a hit általi üdvösséget, viszont még nem rendel-

keznek vele gyakorlati módon. Már megigazultak Isten előtt, de még ezen az Istentől elfordult, széthúzó világban élnek. Ha megfigyeljük a bibliai „már – még nem” elvet, megértjük, miért várta Luther olyan forrón Krisztus eljövetelét. Mivel azok, akik az Istenbe vetett hit által rendelkeznek az üdvbizonyossággal mindaddig, míg Istenben maradnak, élő és örömteli érdeklődéssel várják azt a napot, amikor majd személyes megváltásuk az egész teremtett világ megváltásává válik. Luther így írt erről: „Segíts Uram, édes Istenem, hogy mielőbb eljöjjön a Te szent jövődnek boldog napja!”⁵

Az idők jelei – „egy kellemes és örömteli prédikáció”

Minél idősebb lett Luther, annál erőteljesebb lett Krisztus visszajövetelére vetett reménysége, mivel folyton úgy érezte: tehetetlen az emberek és az emberiség nagy problémáival szemben. Egyre nyilvánvalóbbá vált

„Luther szerint a keresztény élete ebben a világban feszültségekkel van tele.”

számára, hogy sem a fejedelmek, sem a pápa nem képes megoldani a világ gondjait: „Ez a világ az Ördög szülötte... sem segíteni nem lehet rajta, sem nevelni.” Nem segít rajta „sem a prédikálás, sem a hangos szó, sem a feddés, sem a fenyegetés, sem a kéréselés.” Egyszerűen az „Ördög barlangja” lett, jele pedig a „Tízparancsolat ellentéte”, ezért vált „latrok barlangjává”, és az is marad.

Csak egyedül Krisztus visszajövele jelenthet megoldást a világ számára, mivel jelenleg a keresztényeket itt, a földön „számtalan démon veszi körül”. A pápa és a király a politikában bízik, az emberek pedig „megváltóként” tekintenek rájuk. Luther azonban arra hívta fel a figyelmüket, hogy várják az „igazi Üdvözítőt”, Aki megígérte, hogy visszatér.

Hogy egyházának támaszt nyújtsanak ebben a várokozásban, Krisztus az „idők jeleire” mutatott, beleértve a természeti katasztrófákat és a háborúkat is. Luther számára a legnyilvánvalóbb jel az akkori idő legnagyobb veszélye volt, ami ma is érvényben van: a hit hanyatlása a keresztények körében, valamint az iszlám és a kereszténység közötti ellentét. Aggodalommal figyelte a pápai egyház eltávolodását az evangéliumtól, valamint az iszlám előrenyomulását, amely eljutott dél-kelet Európába, 1529-ben pedig már Bécs kapuját döngette. Az eljövendő ítélet egy másik fontos jellel számára az jelentette, hogy a reformáció hívei egyáltalán nem voltak hálásak a kapott viláosságért: „Jövedölni szeretnék Németországra vonatkozóan, ám nem a csillagokból,

hanem a teológiából, és hirdetni akarom ellene Isten haragját... Imádkozunk, és ne vessük meg Istent és az Ő Igéjét!”⁶

Az ő szemszögéből az összes jel a hívők bátorítására és a hűtlenek ítéletére mutat. Ez utóbbiak vették azt a „bátorságot”, hogy nem aggódnak a vég idejére vonatkozóan, a hívők pedig képesek meglátni ebben is „Isten haragját”, ami viszont nem fog kiáradni rájuk, mivel Isten oltalmazza népét.

A reformátornak nem állt szándékában pontosan meghatározni, hogy a jelek közül hány teljesült már, ellenben meg volt győződve, hogy „a legtöbb már bekövetkezett”, és ez örömmel adott okot a keresztények körében még a szorongatás és a katasztrófák közepette is. A Biblia igazi tanulmányozója ilyen örömben részesül, mivel a „csillagokban olvasók és a jósök” (valószínűleg a misztikus csillagjósokra utal) csak katasztrófákról beszélnek. Csak a keresztények értik meg „a szép és érthető »a ti váltóságtok« (Lk 21:28) kifejezést”. Ezért kell Krisztus visszajövetelére a keresztény reménység szemével, és nem az elvilágiasodott emberek szemével tekinteni.

Luther úgy vélekedett, hogy a keresztényeknek most kell „lenyelniük a keserűséget”, és kiinnük a „keserűség poharát”, csak hogy ezután következik majd az „édesség”. Ezért Krisztus arra szólítja fel családjának tagjait, hogy keljenek fel és örvendezzenek. Habár az evangélium hirdetését az emberek többsége nem nézi jó szemmel, a „kis nyáj” egyre inkább elmé-

lyül az Igében, és imádkozva tekint Krisztus eljövetelére, hiszen „a tél elég hosszú volt, és várják a szép nyarat, a soha véget nem érő nyarat”⁷ – írta Luther. ■

1. Ellen G. White, *A nagy küzdelem*, 203. old.
2. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition, Briefe* (Stuttgart: Metzler, 2002), 9. köt., 175. old.
3. Paul Althaus, *Die Theologie Martin Luthers*, IV. kiadás (Gütersloh: Gütersloher Verlag, 1975), 351. old.
4. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition* (Stuttgart: Metzler, 2005), 34/II. köt., 466. old.
5. Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition, Tischreden* (Stuttgart: Metzler, 2000), 5. köt., 5777. szám.
6. *U.o.* 3. köt., 3711. szám.
7. Luther, *Luthers Schriften*, 34/II. köt., 481. old.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

- 1 Mit gondolt Luther Márton az emberek üdvösséget szerző erőfeszítéseiről? Vessd össze elemzését a modern, üdvösségre vonatkozó fogásokkal.
- 2 Luther hitében milyen helyet kapott Krisztus eljövetelének várása?
- 3 Miben különbözött Luther várakozása attól, ahogy a középkori emberek várták a vég idej eseményeket?
- 4 Krisztus második eljövetele milyen helyet foglal el az élettedben?

Isten előtti állapotunkat vagy Isten előttünk hozott áldozatát semmilyen érdemmel nem tudjuk befolyásolni, mivel teremtmények vagyunk. Ha hittel és cselekedetekkel bárki is meg tudná vásárolni az üdvösség ajándékát, akkor a Teremtő lekötelezettjévé válna teremtményeinek.

Itt fennáll a kockázata annak, hogy hamis tanokat igazságként fogadjanak el. Ha valaki úgy érzi, hogy megérdemli az üdvösséget azzal, amit ő mint ember megtehet, akkor épp olyan helyzetben van, mint az a katolikus, aki vezekel a bűneiért. Ennek értelmében tehát az üdvösség olyasvalami, amit részben mi valósítunk meg, és szerzünk meg a nekünk kijáró jutalomként. Ha az ember saját jó cselekedetei által nem tudja kiérdemelni az üdvösséget, akkor az csakis kegyelemből lehet az övé, vagyis az ember – mint bűnös lény – elfogadja azt, mert hiszen Jézusban. Az üdvösség teljesen ingyen kapott ajándék. A hit általi megigazulás vitán felül álló kérdés. A bukott ember számára sohasem biztosítják az örök életet jó cselekedeteivel szerzett érdemei.

Kizárólag csak kegyelemből

Az Istentől kapott világosság értelmében ez a téma minden kérdésnél fontosabb. A megigazulás teljes mértékig kegyelemből van, s nem biztosítható semmilyen cselekedettel, amire a bukott ember képes lenne. Egy gazdag embernek, aki pénzből és vagyonából áldozatot hoz az Úrnak, az a hamis elképzelése támadhat – mely megmérgezi az áldozatot –, hogy ezzel kiérdemelte Isten kegyét, és az Úr az ő elkötelezettjévé vált abban a tekintetben, hogy ajándékáért cserébe különleges kegyel tartozik neki.

Túl kevés egyértelmű tanítás hangzik el ebben a kérdésben. Az Úr saját

Az üdvösség bizonyossága

Akaratunkat és cselekedeteinket a mennyei kegyelem formálja át!

ELLEN G. WHITE

tulajdonát adta kölcsön az embernek: nála helyezte letétbe, és elvárja, hogy azt visszaadjuk neki, amikor gondviselése jelzi, és művének építése megkívánja. Isten adott számunkra értelmet. Ő teremtette a földön lévő dolgokat. Az Ő isteni hatalma nyilvánul meg abban, hogy a föld gazdagon megtermi gyümölcsét. Mindez az Ő gazdagsága. Ő adta a napot, a felhőket, a hűsítő záporokat, s hatalma által virul a növényzet.

Isten megbízott szolgálóiként véghezvük az Ő aratását, és használjuk fel gazdaságos módon mindazt, amire szükségünk van. Az Ő parancsára őrizzük az egyensúlyt saját szükségünk kielégítése és az Istennek felajánlott rész között. Elmondhatjuk Dáviddal együtt: „Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked” (2Kron 29:14). A teremtmény elégedettsége tehát nem származhat abból, hogy érdemeiket szerez azzal, ha visszaadják az Úr-

nak, ami egyébként is az övé, hiszen mindig az Ő tulajdonát használjuk gondviselésének irányítása alatt.

Az Isten által felkínált előjogok elvesztése

Lázadása és hitehagyása által az ember eljátszotta Isten kegyét. Nem a jogait, hiszen az embernek önmagában nem is lehetne értéke, csak Isten drága Fia által. Ezt a kérdést meg kell értenünk. Az ember eljátszotta azokat a kiváltságokat, melyeket Isten az Ő kegyelme által ingyen ajándékként adott neki, mint egy letétbe helyezett kincset, melyet ügyének előbbre vitelére és dicsőségére kell felhasználni. Abban a pillanatban, amikor Isten munkásai visszautasították az országa törvényei iránti engedelmességet, azonnal hűtlenné váltak Isten kormányzatával szemben, és teljesen méltatlanokká mindazon áldások elfogadására, melyekkel Isten elhalmozta őket.

Így festett az emberiség állapota akkor, amikor törvényszegésével megszakította Istennel való kapcsolatát. Ekkor már nem volt többé jogosult egy lélegzetvételnyi levegőre, a nap egy sugarára, egy csipetnyi ételre sem. Az ember mégsem semmisült meg, és ennek az volt az oka, hogy Isten anynyira szerette őt, hogy odaadta drága Fiát, Aki elszenvedte bűneinek büntetését. Krisztus elhatározta, hogy Ő lesz az ember keze és helyettese, hogy az ember az Ő páratlan kegyelme által még kaphasson egy másik próbát, és átélhesse Ádám és Éva tapasztalatát figyelmeztetésként, hogy ne hágja át Isten törvényét, ahogyan ők megszegték azt. S amennyiben az ember élvezti Isten áldásait a napfény és az étel ajándékában, úgy kell meghajolnia Isten előtt, és elismernie azt, hogy mindez Tőle származik. Bármit is adunk vissza Istenünknek, az az Ő tulajdona, mert Tőle kaptuk.

Az ember áthágta Isten törvényét, de az Üdvözítő által új és időszerű

ígéreteket kapott, melyek egészen más alapokon nyugszanak. Minden áldásnak egy Közbenjárón keresztül kell érkeznie hozzánk. Isten az emberi család minden tagját teljesen Krisztus kezére bízta, ezért mindaz, ami a tulajdonunkban van – legyen az pénz, házak, földek, logikai és értelmi képességeink vagy fizikai erőnk ajándéka, jelen életünkben, valamint az eljövendő élet áldásai – Isten kincseként került birtokunkba; elvárja tőlünk, hogy hűségesen használjuk fel ezeket az emberek javára. Minden ajándék a kereszt pecsétjét, Jézus Krisztus képmását és az Ő keze nyomát viseli. Minden dolog Istentől származik. A legkisebb haszontól a legnagyobb áldásig, minden egyetlen Csatornán keresztül árad felénk: egy emberfeletti közegen át, melyen vérfoltok látszanak. E vér felbecsülhetetlen értékű, mert Isten élete volt, melyet Fiában áldozott fel értünk.

Éppen ezért tehát senki sem adhat Istennek semmit, ami ne lett volna

addig is az Övé. Jegyezzük meg jól: „Mert tőled van minden, és amiket a Te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked” (2Krón 29:14). Ezt kell képviselnünk mindenhol az emberek előtt, bárhová megyünk is, hogy semmi sem a miénk, és semmit sem tudunk felajánlani: sem értéket, sem munkát, sem hitet, amit ne Istentől kaptunk volna, s amire ne tehetné rá bármikor kezét, mondván: – Mindez az enyém, az én ajándékaim, az én áldásaim és az én adományaim, melyeket rád bíztam, nem azért, hogy önmagadat gazdagítsd, hanem azért, hogy bölcsen sáfárkodj velük az emberiség javára!

Minden Istentől van

Az egész teremtett világ Isten tulajdona. Az Úr – ha figyelmen kívül hagyná az embert – azonnal megtudná állítani a lélegzetünket. Egész lényünk és javaink is Isten tulajdonát képezik. Az egész világ az Övé. Az emberek házai, minden szemé-

CSAK KEGYELEM ÁLTAL

Jézus senkit sem taszított el magától. Szolgálatának hasznélvezői körébe még a kítaszítottakat és a megvetetteket is befogadta.

” Sokan azért nem sikeresek munkájukban, mert úgy dolgoznak, mintha Isten függne tőlük, és nekik kellene megmondani Istennek, milyen feladatot bízjon rájuk. Nem értik meg, hogy ők függnék Istentől. ”

lyes szerzeményük, minden, ami értékes és ragyogó, az Ő kezéből származik. Mindez az Ő ajándéka, amit viszsza kell juttatnunk neki azáltal, hogy segítünk alakítani az emberi szíveket. A legnagyobb áldozatok kerülnek így Isten oltárára, és az emberek áldani, magasztalni és dicsőíteni fogják a nagy Adományozót bőkezűségéért. Hogyan? „Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked” (2Krón 29:14). Az ember nem tudja cselekedeteivel megszerezni magának Isten megbocsátó szeretetét, ám a lelkét átható isteni szeretet arra fogja ösztönözni őt, hogy azokat a dolgokat cselekedje, melyeket Isten mindig elvár, s mindezt örömmel tegye. Így mindig csak azt teszi, amit elvár tőle az Úr.

Isten el nem bukott angyalai a mennyben folyamatosan az Ő akaratát cselekszik. Közben szorgalmasan végzik kegyelmi küldetésüket világunk érdekében, Isten igaz és gonosz teremtményeinek oltalmát, vezetését és védelmét, tiszta szívből elmondhatják: Minden a Tiéd, és csak azt adjuk Neked, amit kezedből kaptunk. Ő, bár betekinthezzenek az emberi szemek az angyalok munkájába! Ő, bár képzeletünkben meg tudnánk ragadni, és el tudnánk időzni Isten angyalainak dicsőséges szolgálatánál és azoknál a konfliktusoknál, melyeket az emberek érdekében vállalnak, hogy megvédjék, vezessék, megnyerjék és kimentsék őket Sátán csapdából! (...)

Természetfeletti erő a természetfeletti cselekedetek végzéséhez

Sokan azért nem sikeresek munkájukban, mert úgy dolgoznak, mintha Isten függne tőlük, és nekik kel-

lene megmondani Istennek, milyen feladatot bízjon rájuk. Nem értik meg, hogy ők függnék Istentől. Félreteszik a természetfeletti erőt, és ezért nem tudják elvégezni a természetfeletti munkát. Állandóan saját erejüktől és testvéreik emberi erejétől függenek. Túlságosan szűk látókörűek, és mindig véges emberi elképzeléseik alapján ítélnék. Az ilyen embereknek arra van szükségük, hogy valaki felemelje őket, mert nincs felülről jövő erejük. Isten adja testünket, értelmi képességünket, az időt és a lehetőséget, hogy dolgozhassunk, és elvárja tőlünk, hogy mindezt felhasználjuk az Ő művében. Ha az isteni és az emberi együttműködik, akkor el tudjuk végezni azt a munkát, melynek eredménye az örökkévalóságra szól. Amikor az emberek úgy gondolják, hogy az Úr hibát követett el az ő esetükben, és ezért maguk választják ki munkájukat, keserű csalódásban lesz részük.

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez” (Ef 2:8). Íme, az igazság, mely felfedi a választ előtted, ha nem zárod be elmédet a fénysugarak előtt! Az örök élet végtelenül értékes ajándék. Végtelenül értékes volta pedig kizárja azt a lehetőséget, hogy ki érdemeljük azt. Szükségképpen tehát ajándéknak kell lennie, s mint ajándékot, hittel kell elfogadnunk, hálánkat és dicséretünket ajánlva fel érte Istennek.

Az őszinte hit nem vezet senkit fanatizmusba, és nem készíti az embert arra sem, hogy rest szolgaként éljen. Sátán hitető hatalma az, mely arra bírja rá az embert, hogy önmagát nézze, és ne Jézust szemlélje. Krisztus igazságának előttünk kell

járnia, hogy az Úr dicsősége követhessen bennünket. Ha Isten akarata szerint élünk, Isten ingyen ajándékként fogadjuk hatalmas áldásait, de nem azért, mintha bármiféle érdemünk lenne, hiszen ami bennünk van, az értéktelen. Végezzük Krisztus munkáját, mert ezzel szerzünk dicsőséget Istennek, és győztesen kerülhetünk ki a harcból oáltala, aki szeretett minket és életét adta értünk, hogy Jézus Krisztusban életünk és üdvösségünk lehessen. ■

A fenti cikk idézet a *Hit, remény, cselekvő szeretet* című könyv 15–20; 24–25. oldaláról. A hetednapos adventisták hiszik, hogy Ellen G. White (1827–1915) 70 éves nyilvános munkássága alatt a prófécia bibliai ajánlókát kapta meg, és tett róla bizonyosságot.

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

- 1 Milyen kapcsolat van az ember hite és a cselekedetei, valamint a mennyei kegyelem és a megváltás között?
- 2 Hogyan szerezhető meg az üdvbizonyosság?
- 3 Mit hozhatunk Isten elé, amikor elfogadjuk kegyelmi meghívását? Mit tehetünk Istenért, miután Néki szenteljük életünket?

A reformáció megerősödésétől az örök élet határáig

ȘTEFAN TOMOIAGĂ

Az apostolok idejétől errefelé semmi sem váltott ki nagyobb érdeklődést a lelki dolgok iránt, mint a XVI. századi reformáció. A Milánói Ediktum és a nagy egyházszakadás mellett a reformáció volt a kereszténység harmadik nagy történelmi pillanata, amely jelentős politikai és társadalmi következményekkel járt.

Közelebbről szemlélve Isten népének tapasztalatát, csodálattal fedezzük fel, hogyan harcoltak a hívők buzgón, lelkesedéssel és kegyességgel telve, nem ismervén egyetlen más félelmet sem, csak az Isten félelmét, nem ismervén el semmi mást a keresztény hit alapjául, csak a Szentírást.

A földi világban úgy tűnik, Luther kudarcot vallott, mennyei viszonylatban azonban „korának embere volt. Általa Isten elvégezte az egyház megreformálásának és a világ megtisztításának nagy munkáját.”¹

A reformáció történelmét nem szabad elfelejteni! Ma rajtunk a sor, hogy egy újabb reformot indítsunk útjára! Itt az ideje, hogy megmutassuk a világnak: „a Biblia nem elavult, sem nem modern, hanem örök!” (Luther Márton). Itt az ideje úgy tekintenünk a Biblia próféciáira, mint ahogy a re-

formátorok tették, hogy eldönthessük, az idők jelei megegyeznek a reformátorok próféciáival, vagy pedig hiába várakozunk egy már megtörtént dologra.

Idete visszatérnünk a forrásokhoz, mint viszonyítási pontokhoz, hogy meggyőződünk: az igazságban vagyunk. Lelki becsületességre és erkölcsi bátorságra van szükségünk ahhoz, hogy felismerjük hibánkat, és elhagyjuk azt. Szükséges azonban megtennünk a következő lépést is: karoljuk fel az igazságot, és éljük is azt: váljunk valóban szabadokká a Krisztusban.

Amikor a thiatirai időszak vége felé Isten elindította a reformációt, megjelent Luther, Knox, Kálvin, Zwingli és mások, hogy az embereket visszatérítsék Istenhez. Thiatira a „bűnbánat áldozatát” jelenti, és egyértelműen az egyház történelmében azt az időszakot képviseli, amikor a hitehagyás által a tiszta hitet felcserélték, vagy feláldozták a külsőségek és a penitencia oltárán. „Thiatira a közbülső – a negyedik – a hét gyülekezet közül, ezért a középkori egyház jelképe marad.”²

A hét levél közül ez a leghosszabb, és a leghatározottabb ítéletet tartalmazza. Jelentős utalás történik benne

Jézabelre (Jel 2:20). Akháb házasságkötése Jézabellel, valamint az ezt követő hitehagyás jelképezheti azt az időszakot, amikor a pogányság betört az egyházba. A napimádás – a pogány imádat alapja – behatolt a keresztény egyházba. A skarlát és a bíbor Thiatira szövet-kereskedelmének kapcsán kerül említésre. E két szín a hitehagyott egyház vonzerejének jelentős tényezője (Jel 17:4).

Akkor megjelent Illés, az Isten által elhívott próféta, hogy felfedje Izrael bűnét. Szavára bezárult az ég, ő pedig eltűnt a „kulcsokkal”. Az ország a szárazság és az éhség miatt szenvedett. De három és fél év után Illésnek sikerült visszavezetnie a népet az igazi Istenhez.

Isten embere aggódott kora népének lelki állapota miatt. Úgy tűnt, ő az egyedüli, aki az Istennek szolgált. Ám Jehova kijelentette, hogy a dolgok hétezerszer örömtelibbek voltak, mint ahogy azt ő elképzelte. Istennek számos gyermeke él szétszóródva az egész világon. Ők minden gyülekezetben jelen vannak, sőt a gyülekezeteken kívül is. Az elpecsételés híre gyorsan terjed minden országban, és összegyűjti azokat, akik teljesen átadták szívüket Istennek. Fehér ruhákba öltözve és Krisztus igazságával feldíszítve, ők képezik az isteni kegyelem által megmentett győztes sereget. Ezt olvassuk róluk: „Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé... Mert a Bárány, aki a királyi széknél közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemekről minden könnyet” (Jel 7:16–17).

Mindannyian részei lehetünk ennek a csoportnak. A meghívás mindenkihez szól. Az ígélet szerint bárki jöhet, „aki akarja” (Jel 22:17).

” Istennek sok ezer gyermeke van, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt. Sokan vannak, akik szeretnék többet tudni Krisztusról és a törvényről; sokan vannak, akik az ész érvei ellenére is bíznak abban, hogy Jézus nemsokára eljön, és véget vet a bűn és halál hatalmának. Sokan, akikért Isten Lelke még mindig küzd, tudatlanságból imádják a Baált. ”

A reformáció gyülekezete dicséretet kapott hite és türelme miatt. Ám az utolsó gyülekezetet engedelmesége, türelme és hite miatt is megdicsérik. Teremtőjét imádvá megtartja a szombatot, és elismeri azt, mint Isten megszentelő erejének jelét (Ez 20:12). Azok, akik elfogadják ezt az utolsó üzenetet, melyet Isten küldött a világnak, maguk is jelei az Ő megterésre bíró, újjáteremtő hatalmának (Ésa 8:1–8; Zak 3:8).

A XVI. századi reformáció Istennek az Ő népéhez intézett hívását jelentette, de az „nem tért meg” (Jel 2:21), vagyis azok, akiket Jézabel jelképez, nem vették figyelembe az Úr hívó szavát. Ellenkezőleg: ellenreformációt indítottak, és így sokak szeme vakká vált Istennek arra az időre vonatkozó valódi üzenetével szemben.

Itt az ideje, hogy szilárdan megtartsuk mindazt, ami nálunk van, míg Ő el nem jön! (Jel 2:25) Ez Isten hozzánk intézett hívása a mai napon.

Itt az ideje vallást tenni az Ő szeretetéről és kegyelméről!

Itt az ideje, hogy „szívvel, lélekkel és akarattal fogjunk a tökéletesítéshez.”³

Itt az ideje, hogy mi is a 7000-hez tartozunk! Itt az ideje, hogy „Isten titkainak sáfárai” (1Kor 4:1) legyünk, a nagy titok pedig az, hogy „a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnak ama reménysége” (Kol 1:27).

Ha szeretjük az embereket – a „többi juhot”, akit még nem tereltek az akolba –, és szeretnénk elérni Isten világszintű célját, dolgozni fogunk azért, hogy „asztalt terítsünk a puszta helyeken”. Isten örömét leli minden emberben.

500 évvel a protestáns reformáció után megállapíthatjuk, hogy további

reformokra van szükségünk ahhoz, hogy eleget tegyünk a nagy apostoli kíváncságnak: „Ha valaki szól, mint egy Isten ígét szólja... azzal az erővel..., amelyet Isten ad: hogy mindenben dicsóíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen!” (1Pt 4:11)

Jézus túllép a reformon – Ő teljesen meg fogja változtatni a világot. Pál apostol azt írta, hogy az Atya célja és akarata az, hogy Krisztus által kiszabadítsa az emberiséget „e jelenvaló gonosz világból” (Gal 1:4). A jó hír az, hogy „nem az egész világ helyezkedik szembe a törvénnyel, és nem mindenki él bűnben. Nem mindenki állt az ellenség oldalára. Istennek sok ezer gyermeke van, aki nem hajtott térdet a Baál előtt. Sokan vannak, akik szeretnék többet tudni Krisztusról és a törvényről; akik az ész érvei ellenére is bíznak abban, hogy Jézus nemsokára eljön, és véget vet a bűn és halál hatalmának. Sokan, akikért Isten Lelke még mindig küzd, tudatlanságból imádják a Baált.”⁴

Egy brit kiadvány díjat ígért annak, aki a legpontosabban meghatározza a *barát* szó jelentését. A kapott válaszok ezreiből idézünk: „aki megsokszorozza az örömet, és osztozik a fájdalomban”, „aki megérti a hallgatásodat”, „aki felhív 5 perccel az elválasztás után”, „aki kinyújtja a kezét, és felemel, amikor elesel, mivel egyedül képtelen vagy felállni”. A nyertes meghatározás, mely minden válasz közül kitűnt, ez volt: „Barát az, aki akkor jön, amikor mindenki más elmegy”.

Az út egy barát házához sohasem hosszú. A körülöttünk lévők, akiknek szívük nyitva áll az evangélium befogadására, egy tanítvány-barát lá-

togatására várnak. Akkor a lelki-baráti kapcsolat szépen növekedni fog, olyannyira, hogy majd testvérnek nevezhetjük egymást.

Csak Isten tudja, hogy a visszajövetelével kapcsolatos személyes audiogram görbéje alacsony vagy magas! Egy biztos: az öröklét határán élünk. Egy ilyen időben tehát, „Isten minden egyes gyermekének tevékenykednie kell mások megsegítésében. Isten angyalai kísérik a Biblia igazságának ismerőit, amikor keresik azokat, akik az igazság világossága után sóvárognak. Ahol angyalok járnak, ott ne féljen senki! Az odaszentelt munkás állhatatos fáradozása nyomán sokan elfordulnak a bálványimádástól, és leborulnak az élő Isten előtt. Nem hódolnak többé ember formálta szokásoknak, hanem bátran állást foglalnak Isten és törvénye mellett.”⁵ ■

1. Ellen G. White, *A megváltás története*, 340. old.

2. Jonathan Dunkel, *The Apocalypse*, 158. old.

3. Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 6. köt. 142. old.

4. Ellen G. White, *Próféták és királyok*, 171. old.

5. Idem

Elmélkedésre és megbeszélésre szánt kérdések

1

Mit gondolsz, mi az egyház szükséglete és az Isten üzenete erre az időre vonatkozóan?

2

Mit tehetsz az egyház megreformálása és a világ felvilágosítása érdekében, hogy te is a kor embere lehess?

Írta GARY WAGNER és DEENA BARTEL-WAGNER

Az igazság Istenről

Gyermekek, gyertek az áhitatra, és hozzátok magatokkal a Bibliátokat is! – hangzott el az apai utasítás.

Luc, Tess és Jake máris megjelentek Bibliájukkal a kezükben. Imádkozás után édesapjuk kérdést tett fel nekik:

– Tudtátok, hogy volt idő, amikor az embereknek nem volt otthon Bibliájuk?

– Talán nem volt pénzük megvásárolni? – kíváncsiskodott Jake.

– A Biblia és általában a könyvek abban az időben nagyon sokba kerültek, mivel akkor még kézzel másolták őket – magyarázta az édesanya. – A Bibliát emellett latinul írták, s ezt a nyelvet a legtöbb ember nem ismerte.

– De akkor hogyan tanultak Jézusról? – kérdezte Tess.

– A templomban hallották a bibliai történeteket – válaszolta az édesapa. – Ám egyesek az elhangzottakból azt a következtetést vonták le, hogy Isten szigorú és rosszindulatú. Luc, kérlek, olvasd el Zsolt 11:7 versét.

– „Mert az Úr igaz, igazságot szerz” – olvasta Luc.

– Ez a szöveg azt árulja el nekünk, hogy Isten igaz. Egyszerűen nem mond, nem gondol, és nem tesz rosszat – magyarázta az édesapa.

Jake közbeszólt:

– Édenben Sátán hazudott Évának, és ő el is hitte, mivel nem bízott abban, amit Isten mondott nekik.

Az édesapa ekképpen folytatta:

– Isten szeretett volna minden földi barátjával lakozni, de amint a föld kezdett benépesedni, az emberek is kezdték átvenni Sátán hazugságait. Azt állították, hogy Isten kemény és szeretet nélküli.

A beszélgetéshez az édesanya is csatlakozott:

– Egy németországi fiatalembernek, Luther Mártonnak is a fülébe jutott ez az elmélet, és azt hitte, hogy Isten haragszik rá. Minden erejét megfeszítve törekedett arra, hogy ne tegyen rosszat. Elsajátította a latin nyelvet, és ügyvédnek tanult. Aztán egy napon, amikor heves viharba került, megígérte Istennek, hogy egész életében Néki fog szolgálni. Pap lett, és egyre alaposabban tanulmányozta a Bibliát. De ettől még nem lett boldogabb. Még mindig azt hitte, hogy teljesen bűn-

telenül kell élnie. Minél inkább igyekezett elkerülni a bűnt, annál boldogtalanabb lett.

– De miért nem volt boldog, ha szerette Jézust? – kérdezte Tess.

– Erről majd a holnapi áhitaton fogunk bővebben beszélni.

Bibliavers

„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre” (2Tim 3:16).

Tevékenység

 Mi jut eszedbe, amikor Istenre gondolsz? Rajzold le, hogyan képzeld el Istent, és mutasd meg a rajzot a szüleidnek is.

Elgondolkodtató kérdés

 Hogyan tudnád észben tartani mindazt, amit tudni szeretnél Istenről, ha nem lenne Bibliád?

Isten megmentési terve

STOCKBYTE

Luc már türelmetlenül várta a családi áhítatot. Mindenképpen meg akarta tudni, mi történt Luther Mártonnal.

Tess imádkozott, majd az édesapa újra elmondta, hogy a bűn az engedetlenség következménye, aminek végső kimenetele az Istentől való elszakadás. Emlékeztette őket arra is, hogy Sátán azt akarja elhitetni az emberekkel, hogy Isten szigorú és szeretet nélküli. Luther Márton is így hitte, s ezért minden erejét megfeszítve próbált saját erőből büntelen életet élni.

– Egyik nap éppen a Római levelet olvasta, amikor egy olyan igeszakaszhoz ért, amely megváltoztatta az életét. Gyertek, olvassuk el együtt Róm 1:16–17 verseit: „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére... Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: az igaz ember pedig hitből él.”

– Mi az evangélium? – kérdezte Luc.

– Az evangélium a Jézusról és életéről szóló jó hír – válaszolta az édesapa.

– Ez azt jelenti, hogy aki elhiszi ezt a jó hírt, üdvözülni, vagyis megvan mentve... – gondolkodott hangosan Luc. – Viszont még mindig nem értem, mit jelent az „igaz” szó...

– Az igaz ember az, akit Isten ártatlannak, büntetlennek nyilvánít – jött a magyarázat az édesapa részéről. – Róm 3:10 versében azt olvassuk, hogy nincs egyetlen igaz vagy feddhetetlen ember sem. Egyedül Isten igaz. Luther Márton megértette a Római levél első fejezetéből, hogy Istennek volt egy terve az ember megmentésére vonatkozóan, és ebbe a tervbe beletartozott Jézus halála is. Hinnünk kell, hogy Ő üdvösséget szerez nekünk.

– Ezután Luther Márton kezdte másoknak is hirdetni felfedezését – szólalt meg édesanyja is. – Egy 95 tantételt tartalmazó listát készített, amit felszegezett a wittenbergi templom ajtajára. Így másoknak is tudomására jutott, hogy Isten akarat az, hogy az emberek bízzanak az Ő tervében.

– Élt abban az időben egy Johannes Gutenberg nevű férfi, aki feltalálta a nyomdát, amit aztán a Biblia nyomtatására is fel lehetett használni – folytatta az édesapa. – Ezt

követően a tanult emberek elkezdtek angol nyelvre is lefordítani a Bibliát. Így nagyon sokan elolvashatták, sőt meg is vásárolhatták saját Bibliájukat.

Luc elgondolkodott: *Mától kezdve minden nap olvasni fogom a Szentírást!*

Bibliavers

„Igaz vagy, Uram, és a te ítéleted igazságos” (Zsolt 119:137).

Tevékenység

👉 Keresd meg Európa térképén Wittenberg városát.

👉 Sorolj fel néhány okot, amiért szeretnél másoknak is beszélni Istenről.

Elgondolkodtató kérdés

💡 Mit gondolsz, bátorságra volt szüksége Luther Mártonnak ahhoz, hogy tanait kiszegezze a templomajtóra?

Fogd meg Jézus kezét!

A család elkezdte kiszedegetni a kerti szerszámokat a raktárból. Az elmúlt éjszaka a vihar nagy pusztítást végzett a kertben. Tess és Jake azonnal a lehullott faágak összegereblyelésébe kezdett. Édesanya elküldte Lucot, hogy segítsen az édesapjának, aki épp egy létrát próbált nekiállítani a ház falának, hogy a leszedje a háztetőről a letört ágakat.

Édesapa felkapaszkodott a háztetőre. Luc elcsodálkozott:

– Nocsak, milyen magas ez a ház!

Édesapa nagy igyekezettel ledobálta a faágakat a cserepekről, majd mielőtt lemászott volna a létrán, így szólt:

– Ez a létra az áhítaton elhangzott beszélgetésünkre emlékeztet.

– Igen? És miért? – kérdezte Luc.

– Elmondom, de előbb menj, és hívd ide a többieket.

Amikor már mindannyian együtt voltak, az édesapa a következőket mondta:

– Eddig megtudtuk, hogy a bűn elszakít Istentől. Ez a létra arra emlékeztet, hogy halála által mit jelent számunkra Jézus. Bármennyire próbálnám kinyújtani innen fentről a karom, és te onnan lentről Luc, nem érnék el egymást. Amikor Ádám és Éva vétkezett, köztük és Isten közt egy szakadék jelent meg.

– Igaz, de Isten elküldte Jézust, hogy meghaljon bűneinkért – szólt közbe Tess. – Ugye, hogy így tűnt el a szakadék?

– Igen! Jézus lett a Közbenjáró Isten és az összes ember között – mondta az édesapa, majd a felesé-

géhez fordult. – Kérlek, kapaszkodj fel a létra közepéig. Jézus áthidalta bűntelen élete, halála és feltámadása által a szakadékot Isten és az emberek között. És most kinyújtom a karom édesanyátok felé, aki szintén felém nyújtja a karját, és egymásba kapaszkodunk. Most pedig Luc, lépj fel a létra alsó fokára, és fogd meg édesanyád karját.

Luc óvatosan felkapaszkodott az első létrafokra, majd megfogta édesanyja kezét.

– Amikor elfogadjuk Jézust, belekapaszkodunk a karjába. Ő szorosan megfogja a kezünk, de ugyanakkor a másik karjával Istenbe kapaszkodik, így teremt kapcsolatot Isten és ember között – magyarázta az édesapa.

Bibliavers

„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1Tim 2:5).

Tevékenység

 Luc és családja a gyakorlatban mutatta be, mit jelent Jézus közbenjárói munkája. Próbáld te is bemutatni a szüleiddel ezt a szemléltető példát.

Elgondolkodtató kérdés

 Mi történne, ha Jézus nem végezne közbenjárói munkát érettünk Isten előtt?

Hogyan tisztulhatunk meg?

Luc, Tess és Jake a kertben gyomlált. Az édesanyjuk kiáltása törte meg a csendet:

– Gyertek be! Szeretnék mutatni valamit!

Kezet mostak, és bementek a házba. Édesanyjuk a konyhában várt rájuk, az asztalon pedig két, fehér virágokkal teli váza állt.

– Amikor a vázába helyeztem ezeket a virágokat, a reggeli áhítat jutott eszembe. Eddig megtudtuk, hogy Jézus megigazít bennünket, és elveszi a bűneinket. Ezek a virágok segítenek megértenünk, hogy ez pontosan mit is jelent. Figyeljétek meg, mi történik, ha az egyik vázába színezéket töltök. Milyen színű lett a víz a vázában?

– Vörös – jegyezte meg Jake.

– Valóban. A vörös víz Jézus vérével jelképezi, a fehér virág pedig bennünket. Figyeljétek meg jól, mi történik a virággal? Tudjuk, hogy amikor Jézus meghalt, vérével ontotta érettünk. Ezáltal szerzett „engesztelést” bűneinkért, vagyis eltörölte vétkeinket, és megtisztította lelkünket. Mielőtt elfogadtuk Jézust, szennyes volt a lelkünk, mint amilyen szennyes volt a kezetek is, mielőtt megmostátok.

Ekkor Luc felkiáltott:

– Nézzétek! A virág szirmjai kezdenek vörös színre váltani!

– Igen, a szirmok felszívják a színezett vizet. Velünk is ez történik,

amikor befogadjuk Jézust az életünkbe, és követjük Őt. Kezdünk megváltozni és másképp viselkedni. Az emberekkel is másképpen bánunk. Ha megkérjük Őt, hogy segítsen helyesen cselekedni és beszélni, késelem nélkül segítségünkre siet. Hasonlóak leszünk Őhöz, ahogy a virág szirmjai is a víz színéhez igazodtak.

– Szeretem Jézust, és szeretnék Rá hasonlítani! – jelentette ki Luc.

– Én is! – csatlakozott Tess.

Bibliavers

„És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ésa 53:5).

Tevékenység

 Jézus vére megtisztít minden bűntől. Énekeld el családdal együtt a 161. számú éneket („Mily fenséges a kegyelem!”).

Elgondolkodtató kérdés

 Hogyan tudnád „magadba szívni” Jézus életét úgy, ahogyan a virágok is magukba szívták az elszíneződött vizet?

Ki veregeti meg a válladat?

Egyik nap, órák után, Simon meghívta Lucot az otthonába, hogy játszanak a számítógépen. Lucnak lett is volna kedve a játékhoz, de tudta: a szülei csak azután engedik játszani, miután megbizonyosodnak arról, hogy ártalmatlan játékról van szó. Ezt azonban szégyellte elmondani Simonnak, ezért arra gondolt, mégis megpróbálja megszerezni szülei jóváhagyását.

– Szervusz, édesanyám! Átengedsz Simonhoz? – tette fel a kérdést, amint belépett az ajtón.

– A szülei otthon vannak? – kérdezett vissza az édesanyja. – Miért akarsz hozzájuk menni?

Pont az a két kérdés hangzott el, amitől a legjobban tartott.

– Azt nem tudom, hogy otthon vannak-e a szülei – ismerte be a fiú –,

de Simon meghívott, hogy játszunk a számítógépen.

Simon hat hete került át Luc iskolájába. Az ebédszünetet mindig együtt töltötte a két fiú. Jó gyerekek tűnt, viszont használt olyan szavakat, amelyek sértették a Luc fülét.

– Örülök, hogy segíteni akarsz Simonnak beilleszkedni az osztályba – folytatta az édesanya –, mert fontos, hogy szépen viselkedjünk egymással. Viszont tudod, hogy addig nem játszatsz a számítógépen, míg édesapád és én nem bizonyosodunk meg a játék természetéről.

Ekkor az édesanya elhallgatott, és fia reakcióját várta.

– Simon új fiú az osztályban. Szeretnék megbarátkozni vele. Igaz, hogy néha kellemetlenül érint, ahogy viselkedik és beszél – mondta Luc.

– Helyes, ha így érzel! Ez azt jelenti, hogy a Szentlélek jóra buzdít. Tudod, hisz már említettem, hogy naponta át kell adnunk életünket Jézusnak.

– Tudom, és ezt tettem ma reggel is imában – válaszolt Luc.

– Jézus válaszolt az imádra, és elküldte hozzád a Szentlelket. A Szentlélek segít a helyes utat választanod. Ha megengeded, hogy segítsen, a társaid is észreveszik a változást benned – magyarázta az édesanya, majd egy kis szünet után újabb kérdést tett fel: – Nos, mihez kezdesz?

– Hát, talán majd azt mondom Simonnak, hogy inkább ő jöjjön át hozzánk. Segíthet megépíteni a hátsó udvarban a kis erődömet – válaszolta Luc.

Bibliavers

„Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai” (Róm 8:14).

Tevékenység

 Tekerj magadra egy plédet, és képzelj azt, hogy körülvesz a Szentlélek. Mit érzel?

Elgondolkodtató kérdés

 A Szentlelket nem láthatjuk. Mégis hogyan érezhetjük, hogy velünk van?

Örömteli SZÍV

Luc rápillantott az ajtó mellett álló bőröndökre. Örömmel töltötte el a gondolat, hogy néhány óra múlva újra találkozik a nagyszüleivel.

Útközben sokat gondolt rájuk. Nagytata folyton mesélt, nagymama pedig különleges finomságokat készített. Kellemes érzés kerítette hatalmába. Lehunyta a szemét, és átsiklott az álmok világába.

– Ébredj, te hétalvó! – hallatszott az ébresztő hang.

Megdörzsölte a szemét.

– Az a szándékom, hogy végigaluszod a nálunk töltött időt? – hallotta újból ugyanazt a hangot.

– Nagypapa! – kiáltott fel boldogan. – Azt hiszem, útközben elaludtam!

Fogta a hátizsákját, másik kezével pedig belekapaszkodott a nagytatájába. Együtt léptek be a házba. Friss kenyérillat csiklandozta az orrát.

A vacsoránál mindennapjaikról beszélgettek, majd következett az esti áhítat. Elsőnek a nagytata imádkozott, majd így szólt:

– Kérlek, mindannyian mondjátok el, miért vagytok hálásak. Jake, vedled kezdjük.

Amikor Lucra került a sor, a következőket mondta:

– Én azért vagyok hálás, mert vidám családkunk van. Néhány barátomnak nagyon szomorú a családja. Módfelett örülök, hogy ennek a családnak lehetek a tagja!

Ekkor vette észre, hogy a nagytatája szeme sarkában könny jelent meg.

– Ez nagyon sokat jelent számomra – mondta a nagytata. – Ide figyelj! Én valamikor gonosz ember voltam...

Luc meglepődött: a nagypapa gonosz ember volt? Ez lehetetlen! Ő a legjobb ember, akit ismer.

Ekkor a nagymama is közbeszólt:
– Régen a nagypapád ingerült ember volt.

Az idős férfi a semmibe bámulva próbálta feleleveníteni a múltat.

– Nagymamádnak igaza van. Egyszerűen nem tudtam uralkodni magamon. De ez még azelőtt történt, hogy befogadtam volna szívembe Jézust. Bevallottam neki a bűneimet, kértem, hogy változtasson meg, és szabadítson meg lobbanékony természetemtől. Minden nap imádkoztam, hogy segítsen uralkodnom magamon. És voltak napok, amikor ez sikerült is, és ezért hálás voltam az Úrnak! Máskor viszont nagyon kijöttem a sodromból, ezért bocsánatot kértem Istentől. Végül az Ő segít-

sége által sikerült megszabadulnom gonosz természetemtől!

Luc ekkor felkiáltott:

– Ez remek! Nemrég tanultunk a Szentlélek gyümölcseiről: a békéről, jóságról, örömről, béketűrésről és egyebekről. Nagytata, azt hiszem, rendelkezel a Szentlélek gyümölcseivel!

– Így van, Luc! Ha befogadjuk Jézust és megvalljuk bűneinket, megváltozik az életünk!

Bibliavers

„És adok néktek új szívet, és új lelkét adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet” (Ezék 36:26).

Tevékenység

▶ Egy edénybe keverj 4 kanál ecetbe 1 kanál jódozott sót. Az oldatba helyezz bele néhány pénzérmét, és hagyd pár percet állni, majd vedd ki az érméket az edényből, és töröld meg. Hogy néznek ki most a pénzérmék?

Elgondolkodtató kérdés

☁ Milyen változások érdekében szeretnéd Jézus segítségét kérni?

Mit mondatnék?

Sétát terveztek a parkba, de aznap esett az eső, ezért benti tevékenység után kellett nézniük.

Jones úr leült Luc mellé:

– Sajnálom, Luc, hogy nem mehetünk ki a parkba. Jó lett volna a zöldben elfogyasztani az elemózsiát, és másoknak is beszélni a hitünkről!

– De hát hogyan beszélhetnénk a parkban az emberekkel? – kérdezte csodálkozva a kislány.

– Ha egy szomorúnak tűnő emberrel találkozom, rámosolygok, és jó napot kívánok neki. Egyesek elmondják, miért szomorúak. Meghallgatom őket, majd megkérdem, hogy imádkozhatok-e értük. Ezt te is megteheted az iskolában. Biztos vagyok benne, hogy vannak osztálytársaid, akik nehézségekkel küzdnek.

– Valóban észrevettem, hogy néhányan szomorúak, de fogalmam sem volt, mit mondhatnék nekik – ismerte be Luc. – Szeretnék beszélni nekik Jézusról, de nem találok szavakat. Annyira szégyellem!

– Én mindig magammal viszem a megoldást, és ezt te is megteheted! – mondta Jones úr, és előhúzott a zsebéből egy kis noteszt.

A notesznek zöld borítója és csupán négy lapja volt: egy fekete, egy

vörös, egy fehér és egy sárga. Viszont semmi sem volt beleírva.

– És mire jó nekem egy üres notesz? – csodálkozott Luc.

– Nos, a színek fognak segíteni. A fekete lap eszedbe juttatja, hogy bűnösök vagyunk, és gonosz dolgokat cselekszünk. Így néz ki az életünk, amikor vétkezünk.

Jones úr lapozott, majd folytatta:

– A vörös lap azt juttatja eszünkbe, hogy Jézus meghalt és vérént ontatta érettünk a kereszten.

Következett a fehér lap.

– A fehér azt jelenti, hogy bűnünk eltöröltettek! – vágott Luc boldogan Jones úr szavába.

– Helyes! Végül pedig itt van a legjobb rész: a sárga lap eszünkbe juttatja az ígéretet, miszerint örökre Jézussal fogunk lakozni! De mit gondolsz, mit jelent a zöld borító?

– A zöld szín általában a növényeket juttatja eszembe – válaszolt Luc.

– Így van! Miután befogadjuk Jézust az életünkbe, a növényekhez hasonlóan növekednünk kell. Akkor növekszünk, ha olvassuk a Bibliát, beszélünk az embereknek Jézusról, és hívő társainkkal időzünk. Van nálam színes papír. Nem szeretnél ebéd után egy ilyen kis noteszt készíteni magadnak?

– Örömmel! – lelkesedett Luc. – Alig várom, hogy bemutathassam az osztálytársaimnak!

Bibliavers

„És monda nékik [Jézus]: Kövesse-tek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok” (Mt 4:19).

Tevékenység

 Papírból vagy szövetből te is készíthetsz színes noteszt.

Kellékek:

téglalap alakú (7 × 8 cm) fekete papírlap
téglalap alakú (7 × 8 cm) vörös papírlap
téglalap alakú (7 × 8 cm) fehér papírlap
téglalap alakú (7 × 8 cm) sárga papírlap
téglalap alakú (14 × 8 cm) zöld papírlap

Elkészítési mód:

1. A kisebb méretű papírlapokat tedd a következő sorrendbe: fekete, vörös, fehér, sárga.
2. A papírlapokat helyezd be a zöld borítóba.
3. Kapcsokkal rögzítsd a borítót a papírlapokhoz. Ha szövetet használsz borítóként, öltésekkel rögzítsd a lapokat a borítóhoz.

Elgondolkodtató kérdés

 Hogyan segíthet ez a színes notesz leküzdened félelmedet, hogy másoknak is beszélhess az Úr Jézusról?

A legszebb családi összejövetel

Tess sepregetés közben így lel-
kendezett:

– Olyan boldog vagyok, hogy
alig tudom türtőztetni magam! Nem-
sokára megérkezik hozzánk Jack bá-
csi és Mary néni. És végre viszontlát-
hatom Beth-et is!

– Én majd Billy és Sam társaságá-
ban labdázom majd. Remekül fo-
gunk szórakozni! – csatlakozott bol-
dogan Luc is testvére ujjongásához.

Miközben várokoztak, folyton az
órákat, percekét számlálták, de mint-
ha megállt volna az idő! Aztán végre
tűlkölés hallatszott a ház előtt.

Tess abban a pillanatban nyitotta
ki az ajtót, amikor nagybátyja éppen
csengetni készült.

– Na, végre, megérkeztek! – fo-
gadta őket Tess.

Miután mindenki kényelembe
helyezte magát, édesanya egy po-
hár üdítőt és jeget töltött a pohá-
rakba, majd megkérdezte,
hogyan szeretne-e valaki
újabb adag üdítőt.

– Én igen – szólalt meg Jack bá-
csi –, nagyon ízletes ez a limonádé!
Nagyon hosszú volt az út. A családi
összejövetel azonban minden erő-
feszítést megér!

Ekkor szólt közbe Luc:
– Azt szeretném, ha örökre itt maradtok!

– Hát az nagyon jó lenne... – mondta Mary néni.

Luc egy pillanatra elgondolkodott, majd így folytatta:

– Egy napon majd egy véget nem érő családi találkozón leszünk mindnyájan.

– Így van! Alig várom! – szólalt meg édesapa is.

Mindannyian egyetértően bólintottak. Édesanya így folytatta a beszélgetést:

– Látnotok kellett volna Tess és Luc várakozását! Folyton az ablakot lesték, hogy mikor érkeztek már. Így kellene várnunk Jézust is!

Tess hozzátette:

– És nem ma kezdtük el a készülődést. Anya egész héten főzött, hogy most az időt veletek tölthesse!

ILLUSZTRÁCIÓ: JEFF DEVER

– Ez eszembe juttatja a héten olvasott bibliaverset, 1Kor 16:13-at – szólalt meg Jack bácsi –. Így hangzik: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”

A következő napokban a gyermekek együtt játszottak, barangoltak a ház körül, imádkoztak és tanulmányozták a Bibliát. Körbeállták a zongorát, és úgy énekeltek. Egy különleges kiránduláson is részt vettek: ellátogattak a tó partjára, még meg is mártóztak benne. Aztán a családi összejövetel a végéhez közeledett.

A vendégek kicipelték csomagjaikat az autóba. Tess nehezen uralkodott a könnyein.

– Olyan jó volt együtt! Szeretném, ha maradtok még – mondta.

– Én is sajnálom, hogy mennünk kell, de találkozunk még – mondta Jack bácsi, és átölelte a kislányt. – De ha mégsem, akkor vigyázzatok és legyetek erősek! Szeretnénk mindannyian készen lenni Jézus eljövételére. Akkor kezdődik majd el a legjobb családi összejövetel, ami sosem ér véget!

Bibliavers

„És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadhatatlan koronáját” (1Pt 5:4).

Tevékenység

➡ Készíts egy rajzot, amelyen szerepeljenek mindazok a személyek, akiket ott szeretnél látni a mennyei családi összejövetelen. Mind ismerik Jézust? Tudják, hogy nemsokára visszajön? Ha nem, akkor igyekezz, és hívd meg őket is!

Elgondolkodtató kérdés

☝ Érezted-e néha, hogy nehezen telik az idő, és hogy Jézus már sosem jön el, hogy hazavigyen bennünket a mennyekbe? Mit tehetsz, miközben örömmel várod Jézus visszajövetelét?

A gyermeknek szánt felolvasókat

Gary Wagner és felesége, **Deena Bartel-Wagner** írta. Gary a New York-i Egyházterületben dolgozik lelkészként, Deena pedig szerkesztői feladatokat lát el a Generál Konferencia Lelkészi Szolgálat Osztálya keretében. Mindketten sóvárogva várják Üdvözítőjük, Jézus Krisztus közeli eljövését.

Mindent az életért!

Marosvásárhely, Kultúrpalota

Péntek, 2017. október 13.

20 óra • Különleges program

(a Konvenció megnyitója, igehirdetés...)

Szombat, október 14.

10 óra • Különleges program

(projektek, tapasztalatok, igehirdetés...)

19 óra • Hangverseny

Különleges meghívott:
DR. RICHARD H. HART

a kaliforniai Loma Linda
Orvostudományi Egyetem
elnökigazgatója

2017. október 13–14.

ASI – Romániai Támogató és Kezdeményező Egyesület

